

AKELIGE VERHALEN III

**Korte verhalen geschreven
door REMO PIDEG**

Niets in dit boek mag worden overgenomen, gekopieerd op gelijk welke mediadrager, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, hetzij gedigitaliseerd of op gelijk welke mogelijke manieren dan ook, zonder uitvoerige en schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

Leesbaar voor volwassenen en kinderen vanaf 15 jaar

Dit boek of E - publicatie mag door kinderen vanaf 16 jaar worden gelezen. Er zijn geen expliciete pornografische, hetzij racistische of gewelddadige, negationistische en of opruiende teksten in beschreven. De auteur wil wel waarschuwen dat sommige hoofdstukken sterk aangrijpend zijn door romantische horror met spoken en geesten, of zelfs de Dood als de huiveringwekkende Figuur met de Zeis. Er is ook erg veel pure humor en dialectisch Antwerps geschreven.

INHOUD

1 Het zeegraf van verdoemde U - 31	9
2 Gefluister in de duisternis	49
3 Code “Vriezeman”	109
4 Slib in het duister	278
5 Eerste deel trilogie KLUDDE	422

PROLOOG

Het derde boek vol akelige verhalen ligt voor u. Sommige verhalen eindigen met een groot vraagteken. Redelijkerwijs mag u daar in “Akelige Verhalen IV” een vervolg op verwachten. De meeste van mijn verhalen in onderhavig boek werden gepuurd en gegist uit de talloze nachtmerries die ik sinds mijn prille jeugd kreeg. Ik ‘*lijd*’ aan de ‘*gave*’ ***Eidetisch Droomvermogen***.

Dat wil zeggen dat ik me elke droom herinner die ik ooit had. Wist je dat een mens soms meer dan dertig diverse dromen per nacht heeft? Dat sommige dromen een waarschuwing kunnen inhouden voor wie zijn/haar dromen op de juiste wijze analyseert? Wie daarover meer wil weten en zelfs je eigen nachtelijke hersenspinsels kunnen regisseren kan mijn boek “Nachtmerries...” bestellen van dezelfde uitgever. Het is een semi wetenschappelijk boek waaraan ik meer dan 25 jaar heb gewerkt, sinds het overlijden van mijn geliefde eerste echtgenote.

“Akelige Verhalen III” neemt u mee naar talrijke vreemde avonturen en vanaf Akelige Verhalen IV komt inspecteur Dominique Degryse af weer en toe in sommige verhalen aan bod. Deedee of Dom zoals zijn vrienden hem noemen... een jonge integere Antwerpse politiemannet met een oprecht Christelijk geloof. Deze intelligente veertiger heeft al vele boeven achter slot en grendel gedraaid en staat zelfs open voor dingen die een agnosticus hevig verafschuwt. Toch blijft hij een doodgewone man met fouten en gebreken maar met een onmiskenbaar rechtvaardigheidsgevoel. Zijn grootste liefde is zijn kleine Munchkin poes “*Pareltje*”. En zijn grootste sta-in-de-weg in zijn zoektochten naar misdadigers is de enorm corpulente eerste schepen Lydia Verbeelen die overal haar geldzieke neus in steekt, een vrouw die over lijken gaat.

Het verhaal “Code Vriezeman” is een apart spannend verhaal dat in twee delen zal verschijnen. Het eerste deel kan u hier lezen, waarin ook Joseph Mengele een hoofdrol speelt. Het tweede deel verschijnt in Akelige Verhalen IV.

Hoewel de meeste verhalen werden geschreven als een onderwerp uit mijn dromen en nachtmerries telt de Vlaamse cultuur wat spook- en griezelverhalen. Vele ervan zijn uitgebeeld in Vlaamse stripverhalen zoals Suske en Wiske van Willy Vandersteen, Nero van Marc Sleen en zelfs het grappige Jommeke van Jef Nys. Maar de meeste van die duistere en mysterieuze verhalen vinden we eilaci niet terug in de Vlaamse historische literatuur of gebruikt als een spookverhaal door misdaad auteurs. Het is alsof de Vlaamse culturele wereld zich schaamt voor de spookverhalen van de vroegere eenvoudige Vlaamse boer.

Sommige van deze verhalen dat u hier gaat lezen in uw paperback, mogelijks op uw tablet, E-reader, smartphone of uw PC zijn weliswaar inderdaad griezelige verhalen dat zich zowel in het donkere verleden als de huidige tijd afspelen, maar de historische achtergrond is wel degelijk zo correct mogelijk weergegeven. En dan nog laat auteur dezes het ook aan de lezer(es) over of het een echt, hetzij fictief spookverhaal is. De waarheid zal u misschien nog erg verrassen.

Ik hoop jaarlijks minstens twee “Akelige Verhalen” te kunnen publiceren. Dit jaar zal dan IV en hopelijk nummertje V tegen voorjaar 2017 in de boekwinkel verschijnen.

Nog één dingetje... Ik ben niet verantwoordelijk voor de onverwachte toename van uw eigen nachtmerries na het lezen van mijn boeken. ;-)

Veel leesplezier gewenst...

Remo Pideg

*Als de Dood naar jou grijnst, dan heb je
geen andere keuze dan alleen maar
terug te grijnzen*

Remo PIDEG

HET ZEEGRAF VAN VERDOEMDE U - 31

Een Duitse U – boot U-31 uit de eerste Wereldoorlog, geleid door kapitein Lothar Von Arnould is in uiterst bizarre en vreemde omstandigheden tijdens een valse opdracht van de Deutsche Kaiserliche Kriegsmarine onverhoeds verdwenen en nooit meer weergevonden, volgens de geschiedenisboeken. In werkelijkheid werd dit stukje oorlogsgeschiedenis gewoonweg geschrapt uit officiële documenten, zonder dat men weet waarom. Langzamerhand verdween dit stukje geschiedenis in de literaire vergetelheid.

De U - boot was pas uitgevaren en kreeg eerst de opdracht te patrouilleren in de Noordzee rond Noord Holland en Noord Schotland om een uitvalsbasis te creëren bij het eilandje Rottumerplaat ten noorden van Nederland. De boot werd onderwerpen aan alle soorten tests en leek een ideale oorlogsduikboot te zijn. Het was bovendien de enige Duitse duikboot zonder buitenboordgeschut.

De eerste officier, kapitein-ter-zee derde klasse Sieghold Stütze lijkt een erge pester en wrede bruit te zijn voor de bemanning. Vooral matrozen Römer en Ribbentrop moesten eraan geloven. Stütze was absoluut niet geliefd door de ganse bemanning. Meer dan eens raakte een anonieme klacht op de tafel van de kapitein. Maar die kon niets doen. Er was immers maar één eerste officier en die kon hij echt niet missen, hoewel sommige klachten wel van die aard waren dat een sociaal ingrijpen rechtvaardigde.

De eerste échte opdracht van de Kaiserliche Deutsche Kriegsmarine kwam binnen... en het was een echte mission impossible. Wat echter niemand wist was dat deze opdracht nooit verzonden werd door de bevelhebber van de Kaiserliche Kriegsmarine

De boot moest de Theems opvaren tot aan Westminster waar ze twee torpedo's moesten afschieten naar het Britse parlamentsgebouw. Ligging vanaf... Westminster Bridge. Wat niemand wist, behalve de eerste officier, dat de opdracht niet kwam van de Kaiserliche Marine. Om duistere redenen verzwegen Stütze dit.

Waarom en door wat stierven de matrozen Ribbentrop, Römer en verdwenen vele anderen? Zwerven ze als spoken door de U-31? Zal de U-31 slagen in zijn ‘valse’ opdracht?

De Kaiserliche Kriegsmarine had de opdracht niet gegeven. Wie gaf het dan wel? En wat was de bedoeling? Zal men het ooit te weten komen? Is het een mythe? Heeft deze duikboot ooit bestaan? Men weet het niet. En zo ja, zal men die verdwenen U – boot ooit weervinden?

Een belangrijke vraag nog... zal de U-31 slagen in zijn ‘valse’ opdracht? Of gaat het door haar opdracht een echte spookboot worden?

3 september 1914, Krupp Germaniawerft Kiel...

Haast geruisloos gleed de U31 in het water rondom Gaarden (*Duitse stad nabij Kiel*). De kapot geslagen doopfles schuimwijn rammelde nog tegen de stalen romp en het koordje brak af toen de boot helemaal in het water lag. De Kaiserliche Marine trachtte aan de lopende band nieuwe duikboten te produceren. Maar de U31 was een geval apart. De boot had immers geen buitenboordkanon. En het was de beruchte onderzeeboot kapitein Lothar Von Arnould die de maidentrip van de U31 voorbereidde op zijn vernietigende taken. Eigenlijk had de U – 31 niet veel wapens aan boord maar ze was sowieso véél en véél gevaarlijker dan de doorsnee onderzeeboot.

De boot moest eerst ingevaren worden ten noorden van de Nederlandse kust. Het was warm en soms mocht de bemanning wat rond de boot zwemmen totdat ze bevel kregen van de Deutsche Kaiserliche Kriegsmarine... om hun werkelijke taak te aan te vatten en Engeland in een hachelijke en benarde economische positie te brengen...

De U – 31 moest tevens de koopvaardijvloot van Groot Brittannië een zware klap toebrengen, vooral om het Britse eiland te laten uithongeren en droogleggen. Daar was de U – 31 speciaal voor gebouwd. Op de commandotoren was een boog

aangebracht... een boog, vervaardigd uit gemixt en zeer gehard staal met grote zigzag aangebrachte stalen snijtanden zoals een houtzaag. Daarmee kon de Duitse onderzeeboot de kiel van varende schepen openrijten om ze meteen tot zinken te brengen. Zo bespaarde men ook erg dure torpedo's.

7 januari 1915 Rottumerplaat eiland Noord Nederland...

Kapitein Lothar Von Arnould had zijn U31 'geparkeerd' achter het eiland Rottumerplaat waar hij zijn bemanning maandenlang onderwierp aan trainingen, ontberingen en onderwater oorlogvoering. Elk bemanningslid moest torpedo's kunnen bedienen en afvuren, zelfs als het hun taak niet was. Lothar kon enkel maar tevreden zijn. De bemanning was tot in de puntjes getraind, de twee krachtige uitstekend onderhouden dieselmotoren deden hun werk en de boot kon makkelijk dertig kilometer per uur halen.

"De boot doet het excellent, kapitein.", riep de enthousiaste luitenant-ter-zee derde klasse, Sieghold Stütze. Hij voelde zich eindelijk belangrijk worden.

"Mooi... stippel een koers uit naar het kleine eilandje 'Fair Isle'. We gaan ons daar verstoppen en onze aanval strategie bepalen. Ik wil daar onze voorlopige uitvalbasis maken.", zei Von Arnould terwijl hij de officiersruimte grondig inspecteerde.

Dit keer zou hij voor de eerste keer zijn eerste officier het overnemend bevel geven om zonder kapitein de boot te kunnen besturen indien dat wel eens nodig zou kunnen zijn, al hoopte Lothar van niet. Hij liet het commando nooit graag over aan zijn crew, zeker niet aan Stütze. Dat kon soms fataal aflopen. Daar had admiraal Dönitz hem tijdens de opleiding vaak voor gewaarschuwd. Maar ook een kapitein moet af en toe rust nemen en het commando overlaten aan de kapitein-ter-zee derde klasse of eerste officier.

Von Arnould dacht aan talrijke belangrijke elementen van zijn opleiding... een onderzeebootkapitein moet steeds in de eerste plaats zijn taak op het oog hebben, en zelfs desnoods zijn boot, bemanning en zichzelf op te offeren mocht dat nodig zijn. Tijdens zijn opleiding werd hem op het hart gedrukt dat een Duitse U – boot vol industriële geheimen zit die nooit in handen mocht komen van de vijand. De enige manier om dat te voorkomen is desnoods de boot opblazen en tot zinken te

brengen. Aan het welzijn van de bemanning mocht een kapitein in zulke gevallen enkele denken als er een mogelijkheid bestond hen te redden. Maar bij dreiging of chantage door de vijand dient de kapitein ook de bemanning en zichzelf op te offeren.

“Jawohl Kapitein.”, blafte de eerste officier.

In zijn kajuit gekomen wierp gezagvoerder Lothar Von Arnould zich al rokend op zijn smalle brits. De overheersende geur van verse diesel walmde door de boot en gaf hem een lethargisch gevoel van weeïge herinneringen. Lothar haalde de sigarettenrook heel diep in en moest plots onbedaarlijk hoesten. Had hij maar echte goede sigaretten. Dan zou hij sowieso niet zo erg hoeven te kuchen. De pijn achter zijn tong begon dramatische vormen aan te nemen dus nam Von Arnould nog maar eens een fikse teug van zijn Schnaps.

Toch boorden zijn vingernagels zich in zijn handpalmen tot ze bijna bloeden. De alcohol kon behoorlijk pijn doen aan het ontstoken tongdeel. De artsen weten dit aan een infectie die hij had opgelopen bij een uit de hand gelopen seksfeestje. Misschien had hij een teef gehad die zich niet had gewassen vanonder. Von Arnould voelde zich daardoor erg wrokkig tegenover de vrouw die hem in deze mogelijke gênante positie had gebracht.

Ondertussen in de commandoruimte van de U – 31...

Eerste officier Heinz Stütze keek trots rond in de commandoruimte. Het was de allereerste keer na zijn promotie tot kapitein-ter-zee derde klasse dat hij geheel alleen het bevel kreeg over een U-boot, zij het dan slechts tijdelijk en bij momenten zoals wanneer de kapitein behoefte had aan een dutje. En toen kwam soms die vreemde angst... die vervelende diepe beklemmende angst rond zijn hart... dan moest hij eruit... zonder aarzelen.

Hij had nood aan frisse verse lucht.

Stütze besloot derhalve een fikse teug verse lucht te ademen. De boot was immers niet onder water en voer op halve kracht naar een piepklein eilandje een dikke honderd mijl ten noorden van Schotland. ‘Fair Isle’... het was eigenlijk een ideale rotsachtige broedplaats voor meeuwen en albatrossen. Zelfs voor robben en zeehonden was het piepkleine eiland een godsgeschenk. Beschut in die kleine U-

vormige baai, boordevol vis en inktvis. Een duikboot als de U-31 kon daar net ‘parkeren’. De kiel en bodem verschillen minimaal acht meter. Ruim genoeg dus om snel te wenden, maar niet voldoende om te duiken en dat een onoverkomelijk nadeel.

“Ik ga even boven... Laat me onmiddellijk weten als de kapitein zou terugkomen.”, zei hij tegen niemand in het bijzonder en liep naar het luik. De man trok een duffelse overjas aan en klom door het luik.

“Eerste officier verlaat commandoruimte naar buitenste commandopost...”, riep de stuurman die hiërarchisch onder de kapitein-ter-zee derde klasse kwam. De ijzige Noord-noord westenwind sneed hem dadelijk de adem af.

De eerste officier had zelfs een ontzettende moeite zich staande te houden in die zware en hevig beukende koude zeewind. Zijn adem wolkte een fijn straaltje warme ademplucht dat dadelijk vervloog door de kracht van de felle wind. Hij nam zijn verrekijker en richtte het ding recht voor hem.

Dromerig bekeek hij de lege uitersten van de horizon in een cirkel van driehonderdzesentwintig graden. De man liet zijn verrekijker los en het ding viel op zijn borstkas wat hem een zucht van pijn ontlokte. Maar het nam de beklemming op zijn borst niet weg. Stütze schudde het hoofd.

“Water... schuimkoppen... baren... grijze lucht... het is eindeloos, net als de zee.”, fluisterde de officier tegen zichzelf.

En de vreemde beklemmende angst op zijn borst minderde gelukkig en hij kon opnieuw ietwat vrijer ademen. Stütze hoorde plots het trappend geklim naar zijn buiten commandopost.

De radio officier kwam naast hem staan en gaf de keizerlijke Germaanse groet. Stütze knikte kort en salueerde. Opnieuw voelde de officier een enorme trots in zich opwellen. Men kwam hem nieuws brengen, bedoeld voor de kapitein zelf. Maar dat deed er weinig toe. Hij was de officier onder de kapitein. Punt!

De belangrijkheid van dit gegeven deed hem innerlijk jubelen van blijdschap. Misschien had hij volgend jaar zelf het commando van een U-boot... zijn persoonlijke ‘*natte droom*’. Voor zijn geestesoog zag hij een hypermoderne, sterk geperfectioneerde U-boot, toegerust met talrijke machinegeweren en geschut

koepels als buitenboordgeschut. Hij zag zichzelf als hoogste gezagdrager gekleed in een smetteloos wit gala uniform met zijn bemanning stijf en stram in de houding springend. Zijn persoonlijk streven en hij zal dat absoluut bereiken, koste wat kost...

De marconist bracht een bericht voor de kapitein van Kommandant Dönitz...

“Herr Stütze... bericht van admiraal Dönitz...”, begroette hij de eerste officier saluerend. In feite was het niet de bedoeling dat zulke berichten eerst in handen komen van de eerste officier maar dadelijk in deze van de gezagvoerder of kapitein. Natuurlijk was het zijn taak om het dichtgevouwen en verzegelde briefje dadelijk over te brengen aan kapitein Von Arnould, zonder dat hij het zelf eerst gelezen had. Dat hoorde zo bij de etiquette van de Kriegsmarine.

Stütze nam het briefje van de radio officier aan en wuifde met een korte handbeweging dat hij kon gaan. De marconist keek verwonderd. Stütze moest dit bericht dadelijk in zijn zak steken en onmiddellijk naar de kajuit van Lothar Von Arnould lopen. Er mocht immers geen tijd verloren gaan als het een bericht betrof. Ach... het was niet de zaak van de marconist die dadelijk de buitenpost verliet. Stütze bekeek het briefje uit alle mogelijke hoeken. Hij hoopte het te kunnen lezen zonder de verzegeling te verbreken, maar kennelijk was dat onmogelijk. Er restte hem dus niets anders dan het naar Lothar te brengen.

Nog eenmaal snoof Stütze de kille zeelucht goed in en klom naar beneden zonder er op te letten of het bovenluik goed gesloten was. Die stond nog op een miniem kiertje. Geen enkele officier zou vergeten het bovenluik grondig af te sluiten. Dat is van levensbelang! Stütze was veel te nonchalant, maar dat wist de hele crew.

“Kapitein... bericht van onze marconist namens de admiraliteit.”, klonk Stütze’s stem ietwat blaffend.

“Kom binnen...”, weerklonk het gesmoord binnen de kajuit van de kapitein. Stütze deed het en verstond de kunst zowel de militaire Germaanse groet, met de hielen te klakken als het bericht tegelijk aan te reiken. Lothar nam het aan en verbrak dadelijk de verzegeling. Zijn ogen werden zo groot als schoteltjes. Wat hij daar las

was letterlijk genomen... onmogelijk. Dat liet Von Arnould ook duidelijk blijken. On-mo-ge-lijk! Het kon niet. Von Arnould zocht naar extreme superlatieven om zijn ongenoegen en verbazing te laten blijken, alsook het feit dat hij gelijk had.

“Donnerwetter... das niet aan te nemen! Onmogelijk uit te voeren. Stütze... Laat dit bericht nogmaals bevestigen door admiraal Dönitz zelf... vlug wat.”, riep Lothar en gaf hem het briefje terug. De eerste officier nam het briefje aan en liep dadelijk de kajuit van Lothar uit. Nu wilde hij eindelijk weten wat daar stond.

Deutsche Kaiserliche Kriegsmarine

Admiraliteit Deutschland

Aan Kapitein-ter-zee Eerste klasse, gezagvoerder U-31 Lothar Von Arnould

‘Vaar de Theemsmonding op tot grens stad London en vuur dan twee torpedo’s tegelijk af ter hoogte van Westminster Bridge. Vooral de Parliament Square moet degelijk geraakt worden en London moet hierdoor onbestuurbaar worden. U krijgt ruim baan en gewapende assistentie van de U-37 onder leiding van Kapitein-Luitenant Prien. Indien het daarna nog mogelijk is, dient u onmiddellijk terug te keren naar Gaarden te Kiel. Behouden vaart. De Keizer rekent op u.’

Deutschland über alles

Opper Kommandant Karl Dönitz

Stütze las en herlas het briefje nogmaals. Hij vroeg zich af waarom dat ‘onmogelijk’ zou zijn? Kapitein Von Arnould vroeg dit bericht te bevestigen. Als goed militair zal hij dat sowieso doen, al vond Stütze dat nodeloos. Hij liep naar de radio - kamer en eiste van de marconist om het bericht te laten bevestigen door de admiraal himself. Het duurde iets meer dan een halfuur eer er een nieuw bericht op kwam. De marconist overhandigde het hem.

Stütze’s gezicht versomberde. Eigenlijk had hij gehoopt dat hij de boot mocht manoeuvreren door de Theems en de twee torpedo’s afvuren naar het Engelse parlement. Maar misschien... heel misschien kon dit nog steeds en plots rijpte een grootst maar desastreus plan in zijn geest. De eerste officier liep naar het toilet las het antwoordbericht nog wel tien keer opnieuw. Zijn hart klopte wild in zijn keel.

Als Von Arnould er achter kwam wat hij van plan was, wachtte Stütze sowieso het executiepeloton. Voor een laatste keer vlogen zijn ogen over het bericht van de Kommandant.

*Deutsche Kaiserliche Kriegsmarine
Admiraliteit Deutschland*

Aan Kapitein-ter-zee Eerste klasse, gezagvoerder U-31 Lothar Von Arnould

‘Opper Kommandant Karl Dönitz bevestigt dat vorige bericht absoluut niet. We herhalen: Opper Kommandant Karl Dönitz bevestigt dat vorige bericht absoluut niet! Het bericht komt niet van de Admiraliteit. Vaar onmiddellijk door naar ‘Fair Isle’. Vorm daar uw uitvalbasis en geef ons daarna uw coördinaten. Bij ‘Fair Isle’ moet u daar op verdere instructies wachten.’

Deutschland über alles

*Tnv Opper Kommandant Karl Dönitz
Kapitein-Ter-Zee eerste klasse
Eerstaanwezend officier
Heinz Kalkbrenner*

Hij verbrandde het nieuwe bericht van de admiraliteit. Vervolgens liep hij terug naar de commandoruimte waar ook de kapitein de nieuwe koers bekeek. Zijn blik priemde zich op het gezicht van de eerste officier. Von Arnould kon absoluut niet aannemen dat de Opper Kommandant zo’n dom bericht had gestuurd. Hij kon dat gewoon niet geloven.

“En? Wat zei Karl Dönitz?”, wilde Lothar onmiddellijk weten.

“H-h-het bericht werd bevestigd door Eerstaanwezend officier Heinz Kalkbrenner en we moeten op periscoopdiepte varen via de oostkant van Engeland.”, loog Stütze lichtjes hikkend met een zozegd bedrukt gezicht.

Lothar werd doodsbleek bij dit nieuws. Immers de Theems invaren met een duikboot is absoluut geen sinecure. Het is eigenlijk niet diep genoeg voor een Duitse U-boot. Er lag immers ook veel rommel op de bodem tussen de Noordzee en de Theems. Hun duikboot zal het allicht zwaar te verduren krijgen. Er moet

maar ergens een neergeschoten Euler, een van hun eigen jachtvliegtuigen op de bodem liggen, klaar om met het vlieggeraamte een knal van een scheur in de kiel van de U-31 schrapen. Dan zonken ze onmiddellijk en zichzelf redden was dan helaas geen optie. Opoffering gaat boven alles, zeker in handen van de vijand, wist Von Arnould.

Bovendien was de Theems een getijdenrivier. De rivierdiepte was in ideale omstandigheden en bij vloed zo'n dertig meter diep, te rekenen vanaf de grens Noordzee en de rivier, maar bij laag tij kon het nauwelijks vijf, soms zelfs nauwelijks twee meter diep zijn. Soms kon je de wrakstukken bij eb uit het water zien liggen. Het is daar sowieso een zeer verraderlijke diepte.

"Ach... we zijn daar bijna. Stuurman... nieuwe koers via de vloedlijn vanaf Schotland naar Engeland. We duiken tien meter. Berekende duikhoek 30 graden.", riposteerde hij. De stuurman herhaalde het bevel van de commandant. Stütze voelde zich erg zenuwachtig. Wat als Lothar er achter kwam dat hij gelogen had? Dat er wel ontkennend bericht was van Opper Kommandant Dönitz? De kapitein van de U31 zou niet aarzelen hem een kogel door het hoofd te jagen. Dat stond sowieso vast.

Iedereen voelde hoe de boot scheef ging hangen door de gekozen duikhoek. Maar niemand zag hoe het zeewater binnen sijpelde langs het buitenluik. Het ging echter erg traag en ongemerkt.

Niemand die daar passeerde had het in de gaten. Maar de buitendruk op de duikboot was ook niet echt hoog bij nauwelijks tien meter onder water. Kapitein Lothar Von Arnould ging zitten. Zo meteen zou hij de omgeving inspecteren met de periscoop. Het zou de eerste keer zijn dat hij het ding ging gebruiken. Al die trainingsmaanden vooraf waren ze steeds boven water gebleven. Voor de bemanning was de duikhoek ietwat beangstigend. Stütze maakte de grendels los zodat de kapitein de periscoop kon gebruiken.

Ingespannen tuurde Lothar door de lens. De periscoop voelde tamelijk vochtig aan. Allicht werkte het dichtingsmiddel, gekamde vezels, niet naar behoren. Ze hadden beter paardenharen moeten gebruiken. Die zouden de tapconnecties uitstekend dichten. Von Arnould keek naar de rechterkant om de Engelse kust te kunnen zien. Maar zover was het nog niet. Eerst al die kleine eilandjes rond Schotland passeren. Hij zag echter de eerste in de verte opdoemen. Maar wat was

dat? Hij rook zeewater met een vleugje diesel. Op die trainingen was er geen moment zeewater te ruiken geweest. De kapitein rook even aan de periscoop. Maar dat leek het ook niet te zijn. Daarna ging hij aan de buizen in de commandoruimte ruiken maar daar was ook niets bijzonders. Hij wilde de eerste officier bij zich roepen.

Kapitein Lothar Von Arnould vertrouwde het absoluut niet. Zelfs een piepklein lek kon fataal voor hen aflopen. Hij ging aan de buizen ruiken maar daar was niets te vinden. De geur was ziltig met een onaangenaam aroma van ontbindend zeewier of waterplanten. De gezagvoerder kon het niet echt thuisbrengen. Eindelijk zag hij de eerste officier opdoemen. Waar die kluns heeft uitgehangen was hem een raadsel maar daarover kon hij nu niet uitweiden om het vertrouwen van de bemanning niet te beschadigen

“Herr Stütze... ga eens de boeg en de torpedo openingen inspecteren. Mogelijk is er daar ergens een lek. En zo niet... ga alles na tot je het vindt! Begrepen?”, bromde de kapitein bruusk.

“Jawohl herr Kapitein.”, antwoordde de eerste officier. Het scheelde geen haar of de man sprong zelfs op in een streng militaire houding.

De torpedoruimte...

De officier liep naar voor en was spoedig in de torpedo ruimte. Twee matrozen sprongen dadelijk saluerend in de houding toen hij binnentrad. Zo had de eerste officier het graag. Absolute gehoorzaamheid aan hem en dat begon uiteraard met een stramme en stijve militaire saluerende houding. Dat was een must!

“Doe de buizen open. Ik wil zien of er lekken zijn.”, snauwde Stütze. Op minder dan een minuut hadden beide geoefende matrozen de twee buizen geopend. Hij zag dat de torpedo's zich in de buizen bevonden. Dat was een blunder van formaat. Torpedo's mogen pas de buizen in vlak voor ze afgeschoten werden.

“Waarom zitten die torpedo's er in? Die mogen er pas in voor ze afgevuurd worden. Haal ze er voorzichtig uit, stomme honden!”, brulde de eerste officier razend kwaad. De matrozen antwoordden niet maar deden onmiddellijk wat Stütze hen beval. De torpedo's waren van pure gietijzer gemaakt en daarom erg zwaar.

Ze takelden de torpedo zo voorzichtig mogelijk en duwden het ding terug in de houders. Stütze vroeg zich af wie zo'n achterlijk bevel kon geven om de torpedo's in te steken, maar vergat wijselijk dat hij dat zelf was geweest tijdens de voorbereidende oefeningen.

Wat als plots een konvooi opdook in hun wateren? Dan moesten ze eerst alle voorbereidende werk doen om de torpedo's schietensklaar te maken.

“Zodra ik of de kapitein je zeggen dat de torpedo er in mag... dan zul je het ook onmiddellijk weten, begrepen stomme uilskuikens?”, blafte Stütze. Hij vond het heerlijk om de bemanning te berispen en af te katten. Het gaf hem een subliem gevoel van overheersende macht. Daar kon hij zo van genieten.

Kapitein Von Arnould bediende voor de tweede keer na een half uur, de periscoop. Kennelijk naderden ze het meest noordelijke punt van Schotland. Het stemde hem enerzijds tevreden omdat zijn boot het uitstekend doet, maar anderzijds doodsbang voor de opdracht die hen te wachten stond. Hij draaide de periscooplens oostelijk en zag een bevoorradingschip die onder de Britse vlag voer. Een prachtig en zuiver doelwit!

Maar hun opdracht was duidelijk... eerst de aanval voorbereiden en uitvoeren onder de Westminster Bridge. Het was absoluut geen sinecure maar ze konden het wel. Daar twijfelde kapitein Lothar Von Arnould niet aan.

Zo'n mooi en gemakkelijke target! Zou er ooit nog zo een droom van een doelwit komen voor hem? De gezagvoerder betwijfelde dat ten zeerste. Het is té mooi om waar te zijn, meende hij.

Verdrietig klapte de kapitein de hendels van de periscoop dicht en schoof de buis naar beneden. Hij stak zijn neus in de lucht... de overheersende geur van het zoute zeewater met dat stinkend aroma van ontbindend zeewier werd almaar sterker. Wat was er toch allemaal aan de hand? Hij vertrouwde het voor geen rotte sou. Ze moesten te weten komen van waar die braakverwekkende geur kwam.

Zou het een scheur in de boeg of erger nog... de kiel kunnen zijn? Mogelijks aangebracht door kikvorsmannen van de vijand? En waar was de eerste officier?

“Stütze? Waar zijt gij?”, riep hij schallend door de spreekbuis.

Blijkbaar moest deze aanstaande kapitein nog veel leren, in de eerste plaats... militaire gehoorzaamheid. En bij de goede God... dat zal hij sowieso leren, dacht Lothar met enig leedvermaak. De kapitein geloofde echter niet dat de eerste

officier Stütze ooit kapitein-ter-zee eerste klasse zou worden. Althans sowieso niet onder hemzelf.

Er kwam nog steeds geen reactie. Stütze maakte het voor zichzelf erger en erger. Misschien was een degradatie noodzakelijk, meende de kapitein.

“Stütze!!!”, brulde Lothar zo hard hij kon en herhaalde het verschillende keren opnieuw. De eerste officier zat mogelijks echter op het toilet, allicht schunnige dingen uit te halen met een foto van een sexy mooie vrouw in verleidelijke pose. Hij kon het geroep van de kapitein allicht niet horen.

Kapitein Lothar Von Arnould had er plots schoon genoeg van en stond recht. Dit keer zou Stütze ervan te lusten krijgen zwoor de gezagvoerder zwaar geërgerd.

“Stuurman... hou die uitgestippelde koers aan op een kwart kracht tot ik terug ben. Zo de eerste officier hier verschijnt, zeg hem dan dat hij op mij moet wachten, begrepen?”, bromde de kapitein, zeer geïrriteerd door het wegblijven van de eerste officier.

“Jawohl herr Kapitein...”, riep de stuurman, die de commando’ dadelijk in handelingen omzette. Met metersgrote passen beende de kapitein uit de commandoruimte, richting achtersteven. Daar waren ook de hangmatten van de bemanning. De lucht rook er flink bedompt en Von Arnould besepte dat hij zo snel mogelijk boven water moest komen om dringend te ontluchten.

Waarom had de Eerste dat al niet gedaan? Het was godgeklaagd. Hij zag een matroos een sigaret roken terwijl hij in een hangmat lag uit te rusten. Het was matroos Heinz Römer die tevens keukenhulp is in de kombuis.

“Matroos Römer... zou u niet eens in de houding springen als uw kapitein binnen komt?”, snauwde gezagvoerder Von Arnould.

Het was grappig om te zien maar Römer maakte vanuit zijn hangmat een haast bochtige salto en stond vervolgens stram in de houding met zijn hand in een perfecte saluut aan de kapitein.

Lothar Von Arnould had het wel voor deze stumper. Ietwat dom en kinderachtig maar zeker absoluut gehoorzaam. En hij verzette veel meer werk dan al zijn andere bemanningsleden. Helaas werd Heinz veel getreiterd en gepest. Maar daar kon de kapitein geen rekening mee houden. Het was immers een uitlaatklep voor de bemanning zich te kunnen afreageren op Römer.

Vaak had Lothar tranen zien blinken in de ogen van Heinz en even zo vaak vuurrode vegen op zijn gezicht door harde slagen, mogelijk toegebracht door de

eerste officier Stütze die kennelijk genoot van deze machtsexpressies. Dat deed de kapitein vaak in woede ontsteken. Maar nogmaals... hij kon daar geen rekening mee houden. Hij moest alleen voorkomen dat het te erg werd. Als hij teveel zou ingrijpen kon er muiterij uitbreken en dat was pas gevaarlijk.

“Goed jongen... ga maar weer liggen tot de kok je nodig heeft.”, zei de kapitein vriendelijk. Römer salueerde nogmaals maar bleef staan. Lothar schudde het hoofd met een droevige glimlach. Die jongen was echt bang om iets fout te doen, zeker als Stütze er was. Die had het gewoonweg niet begrepen op deze jongen. Misschien zou hij Stütze er eens stiekem voor onder handen moeten nemen om deze jongen met rust te laten. Het zou dringend nodig zijn als hij zijn crew in de pas wilde laten lopen, zeker de eerste officier.

De kapitein verliet de bemanningsruimte en ging naar de kombuis waar de kok weer aardappelen met rauwe vis samen in een pot kookte. Botersaus was er niet bij en daar gruwde Lothar van.

“Erich... heb jij Stütze gezien?”, wilde Lothar weten. De kok keek op en schudde zijn machtige vierkante kop. De kok wees onverhoeds ergens naar. Tuùrlijk... het enige toilet dat op deze U-boot aanwezig is. Von Arnould had dagen gekend waarin de bemanning handenwringend met gekruiste benen in rij stonden te wachten om hun gevoeg te kunnen doen als de kok weer eens slecht geworden vis of aardappelen had klaar gemaakt.

“Ik denk dat ie naar het toilet is, herr kapitein. Ik zag hem een half uurtje geleden en Ribbentrop, de torpedojongen, moest ook dringend gaan maar kon er natuurlijk niet op. Hij had vijf minuten later ferm in zijn broek gescheten.”, mompelde de zware basstem van de kok. Von Arnould zei niets meer en liep snel naar de toiletruimte. Als Stütze zich daar om de een of andere reden verborg, dan zou de gezagvoerder hem een dringende reden geven om eraf te vliegen.

Hij bonkte zo hard hij kon tegen de deur van de WC en trachtte die te openen maar het ding bleef vierkant op slot. Von Arnould vloekte lijk een ketter in de zondagsschool.

De enige WC is eigenlijk de meest druk bezette ruimte van de boot sinds er een flauwe plezante van de bemanning een prachtig naakt vrouwenlichaam op de deur had getekend en geschilderd. Lothar vond het vervelend maar anderzijds was het

een welgekomen masturbatieafleiding voor de bemanning in tijden van stress en spanning. Het wegverven zou een averechts effect veroorzaken, wist Von Arnould en dat kon hij beter vermijden.

“Stütze... Donnerwetter, verdomde idioot kom daar af!”, brulde de kapitein. Lothar hoorde een soort opspringend gestommel alsof iemand heel erg geschrokken is. Maar nog steeds werd er niet geopend. Het was doodstil geworden achter de WC deur. Plots kwam Stütze naast de kapitein staan. Hij was het dus niet die daar nog op de WC zat.

“Herr kapitein? De stuurman liet me weten dat u me zocht?”, vroeg Stütze beleefd. Stütze was dus simpel een uiltje van tien minuutjes gaan knappen in plaats van naar een lek te zoeken zoals de kapitein hem verzocht had.

Kapitein Von Arnould keek hem aan met een stormonweer gezicht alsof hij hem ter plekke wilde vermoorden. Misschien moest hij de evaluatie van die arrogant ventje minder positief beschrijven meende de kapitein. Hij begon stilaan ook een hekel te krijgen aan zijn eerste officier Stütze.

“Waar was jij nu toch, idioot?”, snauwde Von Arnould blaffend. De man was echt kwaad geworden. Hij had er een pesthekel aan om zijn crew te moeten gaan zoeken als hij hen nodig had. Dat was geen blijk van blindelingse militaire gehoorzaamheid! En nou net met de eerste officier had hij zoveel last. Zodra ze terug in Kiel waren zou hij een negatief advies geven over Stütze. Niet geschikt voor commando van een U-boot. Totaal ongeschikt om leiding te geven!

“Wel, euh... u verzocht me uit te zoeken of er geen lek was. Ik heb al overal geweest, ik zie in sommige ruimten inderdaad zeewater maar een lek heb ik niet gevonden.”, bromde de eerste officier.

De gezagvoerder keek naar de WC deur.

“Er zit daar iemand... ik heb het gehoord. Die verdraaide idioot, wie het ook is, wil niet opendoen. Zorg dat die deur open gaat, breek hem desnoods open.”, grauwde de kapitein woedend, die vervolgens terugliep naar de commandoruimte. Stütze klopte hard op de WC deur maar er kwam geen reactie.

“Een breekijzer dan maar.”, grinnikte de eerste officier. Hij bleef staan in de toiletruimte en hield een toevallige voorbijganger aan. Het was net de boordwerktuigkundige die met plompe stappen voorbij leek te waggelen.

“Hei... jou moest ik nu net hebben. Ga een breekijzer halen of zorg er voor dat die deur open kan. Vlug wat.”, snauwde Stütze. De man schokschouderde en trok zijn

neus op. Hij zou het liefst van al de eerste officier snel de nek willen omdraaien. God sta de bemanning bij die hem ooit als bevelvoerend kapitein zouden krijgen, meende de boordwerktuigkundige van de duikboot U-31. Die klootzak deugt nergens voor meende de boordwerktuigkundige.

Stütze bleef wachten tot de man terug was. Hij had enkel maar een universele tang bij. Stütze werd kwaad. Kennelijk was ook de boordwerktuigkundige een halve gare idioot vond Stütze.

“Wat kunt ge daar nu mee doen lompe domoor? Een breekijzer heb ik gezegd!”, snauwde de eerste officier. Maar Dietz schudde grijnzend het hoofd. Hij vond de eerste officier een domme idioot.

“Helemaal niet nodig. Die tangetje doet deze deur open in twee seconden en zonder de deur naar de filistijnen te helpen. Das toch beter? Niet?”, stelde de boordwerktuigkundige voor terwijl hij grijnzend het tangetje treiterig voor de neus van de eerste officier hield. De man liet niets onverlet om Stütze de gordijnen in te jagen. Stütze haatte die man.

“Godverdomme, leg het niet uit en zorg dat die vervloekte deur open is, stomme imbeciel!”, galmde het grauwend in de nauwe toiletruimte. En inderdaad was de deur binnen twee seconden open. Een lijk viel uit de nauwe WC ruimte. Dietz schrok zich te pletter toen hij zag wie het lijk was.

Stütze reageerde er niet op en liep snel naar de commandoruimte om de kapitein op de hoogte te brengen. Matroos Ribbentrop is dood. Stütze was eventjes bang geworden. Hij hoopte maar dat de kapitein niet ging denkend dat hij iets met de dood van Ribbentrop te maken had.

“Ribbentrop! Hij is dood! Hij is dood!”, riep Gerhard Dietz met een gebroken stem. Ribbentrop was immers een hele goede vriend van hem. Even later kwam de kapitein in gezelschap van zijn eerste officier de toiletruimte in. Dietz moest buiten gaan omdat die ruimte slechts plaats bood aan twee mensen.

Lothar voelde met twee vingers aan de keel van de ongelukkige en schudde het hoofd. Hij draaide het lichaam om, op zoek naar eventuele verwondingen die zijn dood konden veroorzaken. Doch er was niets te vinden... helemaal niets!

“Zo’n gezonde sterke jonge man kan toch niet zomaar sterven?”, gromde de kapitein en greep zijn zakspiegeltje. Hij hield het ding tegen de mond van Ribbentrop om te zien of hij nog ademt al zou het dan erg zwak zijn. Minutenlang hield de gezagvoerder zijn zakspiegeltje voor Ribbentrops gezicht maar die is en

bleef onbeslagen. De jonge matroos was dus dood. Op het eerste zicht kon de kapitein geen dodelijke verwondingen vaststellen, zelfs geen wurgsporen, ook al vertoonden zijn ogen bloedvlekken of petechiën. Misschien had zijn hart het gewoon begeven? Alles was mogelijk.

“Ga naar de commandoruimte en hou alles in de gaten, imbeciel!”, blafte Von Arnould tegen Stütze die zich dan snel uit de voeten maakte.

Een blikkerig klinkende stem uit een buis galmde zijn weg doorheen de duikboot. Blijkbaar was het de eerste officier die de kapitein dringend wilde spreken. Lothar hoorde een angstgolf in diens stem en liet het lijk onmiddellijk liggen. Hij holde naar het commandocentrum.

“Herr kapitein... k-k-kijk door de pe-pe-periscoop.”, hakte Stütze. De man greep de hendels van de scoop en keek. Hij kon echter niets bijzonders zien.

“Waar hebt ge het over, idioot?”, snauwde Von Arnould.

“R-r-richt naar de... b-b-boeg.”, de angst was onmiskenbaar en persistent aanwezig in de stem van Stütze. Lothar richtte de periscoop rechtuit in de richting van de boeg. En toen zag hij het ook... een lange rij enorme zeemijnen, allicht gedropt door de Britten op nauwelijks twee kilometer van hen af.

Von Arnould kon hun lelijke zwart geschilderde ronde koppen vol ontstekingsstekels duidelijk ontwaren. Blijkbaar rustte er dan toch een vloek op de U-31. Eerst een matroos dood nu weer die rot zeemijnen... Ze konden daar echt niet door. Deze operatie was van meet af aan vervloekt, meende de kapitein en hij voelde de angst doorheen zijn aders gieren.

Hebben de Britten hen dan ontdekt? Kon haast niet want als dat zo was hadden ze sowieso torpedobootjagers gestuurd. Misschien wilden de Britten een mijnenveld aanleggen voor U-boten? Alles was mogelijk maar waarom in een rechte lijn, evenwijdig met de koers die de U-31 voer? Dat was allesbehalve logisch.

“Machines stil en kalm opduiken.”, schalde de stem van de kapitein door de commandoruimte. De stuurman herhaalde het bevel en de boot steeg, maar erg moeilijk. Het was alsof de boot geen zin had om te gehoorzamen.

“Het mag wel wat sneller, stuurman.”, riep de U-boot kapitein geërgerd. Hij wilde onmiddellijke actie! De handen van de stuurman beefden hevig. Ook al beval de kapitein hem precies wat hij moest doen, hij is en bleef verstijfd van doodsangst.

Zijn verwilderde doodsbange blik flitste heen en weer tussen de kapitein en zijn bedieningshendels. Lothar keek hem bevreemd aan. Er was inderdaad een zenuwslopende gebeurtenis gaande maar dat wilde niet zeggen dat hij de bevelen van de kapitein moest negeren!

“Dat gaat niet herr kapitein. Ik heb maximaal vermogen ingesteld voor opduiking. De boot gehoorzaamt gewoon niet.”, riep de man verward door zijn doodsangst, terug. Nooit eerder was hij zo bang geweest. Van waar kwamen die zeemijnen nu toch zo plots? Nog geen tien minuten geleden was er niets te zien.

“Machines stil! We glijden nog steeds naar voor. Straks zijn we vissenvoer.”, brulde Lothar die plots de machinehendels trachtte om te gooien.

Maar de twee krachtige dieselmotoren vertikten het af te slaan en begonnen blijkbaar nog wat meer kracht op te voeren. Het was alsof een spook de bediening van de boot had overgenomen en koers liet zetten naar de vurige hel.

“Wat is dat nu?”, krijste de kapitein wild. En Stütze keek doodsbлек in de richting van de uitgang. Hij had geen aandacht meer voor de bevelen van de kapitein. Zijn handen beefden en gans zijn lichaam leek te rillen.

“Stütze... doe godverdomme iets... zo meteen knallen we die mijnen op.”, brulde Lothar Von Arnould. Maar Stütze was niet in staat zich om te draaien of iets te doen wat de kapitein hem opdroeg. Hij bleef maar naar de uitgang kijken.

Stütze zag iets wat de anderen niet zagen... Ribbentrop die hem kwaadaardig aanstaarde met blauwig verglaasde ogen en naast hem stond ook Heinz Römer de simpele. Beiden keken speciaal naar de eerste officier. De andere bemanningsleden schenen hen niet te interesseren. Het leek alsof ze het specifiek op hem voorzien hadden.

“Herr kapitein... we vonden Heinz Römer in zijn hangmat. Hij is ook dood.”, gilte een matroos die zonder toestemming zich in de commandoruimte van de kapitein waagde. Maar Lothar had daar nu niet echt aandacht voor. Hij greep opnieuw de hendels van de periscoop om zich van de ernst te vergewissen. Vreemd genoeg leken de zeemijnen nog steeds even veraf als eerst. Blijkbaar was het alsof ze toch stilstonden. Von Arnould hoopte maar dat het geen illusie was en ze werkelijk stil in het water dreven. De eerste officier had nog steeds niet gereageerd op de bevelen van de kapitein en leek erg bang te kijken naar de uitgang van de commandoruimte. Stütze zag twee doodsbleke figuren die hij erg goed kende...

Heinz Römer en Ribbentrop. Hij wist dat ze allebei dood waren. En zij... zij keken speciaal naar hem! Waarom toch? Hoe kwam het dat niemand hen zag? Waren ze spoken geworden? Wat doen spoken? Ja natuurlijk... wraak nemen op hem omdat hij ze altijd had gepest.

“Stütze... wat doe jij godverdomme toch?”, riep de kapitein geërgerd. Maar veel aandacht kon hij niet besteden aan de eerste officier. Opnieuw trachtte Von Arnould door de periscoop te kijken. Doch er was totaal niets te zien en de boot gehoorzaamde ook terug normaal. De kapitein slaakte een diepe zucht van opluchting. Kennelijk was het voorbij. Hij keek naar de bange stuurman.

“Het is voorbij. Recht zo die gaat!”, commandeerde de kapitein.

“Koers kapitein!”, riep de stuurman bibberig. Von Arnould knikte en liep naar de kleine klaptafel waar de navigatiekaarten lagen. Met een passer mat hij de afstand naar de monding van de Theems. De tegenstroom moet daar behoorlijk sterk zijn wist de kapitein. De vraag was of ze daar wel in konden met de U31.

“Waar zijn de getijdenboekjes?”, snauwde Von Arnould. De vraag was wanneer de vloed begon en hoeveel tijd ze kregen om tot Westminster en terug naar de Noordzee onder water te varen, meende de kapitein.

Een matroos die Ribbentrop moest vervangen, bracht de Britse getijdenboekjes. Von Arnould griste het uit zijn hand en opende de alfabetisch gerangschikte rivieren bij T.

“Roep de U37, luitenant Prien op, vlug wat.”, beval de kapitein maar herinnerde zich plots dat de matroos Ribbentrop onder geheimzinnige omstandigheden overleden was. Hij was ook de hulpmarconist geweest. De gezagvoerder had totaal geen tijd om een grondig onderzoek in te stellen naar de oorzaken van al die miserie. Von Arnould liep naar de radiokamer. Hij stelde de golffrequentie draaiend in en begon met de seinsleutel in morse de U37 op te roepen.

“U31 roept U37 op Von Arnould voor Prien... kom in.”, klikte de seinsleutel in een razendsnel tempo. De kapitein wachtte voor antwoord en hield de koptelefoon tegen zijn oor. Er was enkel een fluitend geruis te horen. Von Arnould herhaalde zijn boodschap en luisterde intens... Niets! Zouden ze tot zinken zijn gebracht vroeg de kapitein zich af. En waar was Stütze? Die klootzak was nooit aanwezig als je hem nodig hebt, sakkerde Von Arnould woedend. Nogmaals de boodschap in morse. Na tien minuten gaf de kapitein het op en begaf zich terug naar de commandoruimte. Er was iets niet in de haak, wist hij zeer zeker. Maar wat is er

gaande? Waarom antwoordde Prien niet? Opper Kommandant Karl Dönitz had toch klaar en duidelijk laten weten dat ze hun boot gaan begeleiden en gewapende assistentie verlenen?! Of had hij dat mis?

“Stütze? Kom godverdomme hier, rottige smeerlap!”, brulde hij woedend. De stuurman keek zijn bevelvoerder aan met een veelbetekenende blik. De eerste officier was uiteraard doodsbang geworden en ergens in een hoekje weggekropen, dacht Von Arnould.

Als dat zo was, is dat insubordinatie en muiterij. Hij zou dan Stütze doodschieten. Sowieso! Von Arnould greep zijn revolver uit zijn holster en hield het moordding vast. Het zal nodig zijn wist de gezagvoerder met een stelligste zekerheid.

“Stuurman... wanneer bereiken we de Theems-monding?”, wilde Lothar Von Arnould weten. Hij luisterde terwijl hij voor de zoveelste keer zijn periscoop ophaalde. Zekerheid... dat was waar Von Arnould een verschrikkelijke behoefte aan heeft... serieuze vaststaande en absolute zekerheid.

“Volgens de kaart zouden we er morgenvroeg moeten aankomen, vooropgesteld we boven water op diesel varen, kapitein.”, antwoordde de stuurman, zijn blikken gericht op de meters.

“Mooi. Welke getijde zou er op dat moment zijn? Effe kijken...”, bromde de kapitein en hij greep het getijdenboekje. Hij hoopte maar dat de getijdenuren ondertussen niet meer veranderd zijn.

“Ach scheisse... morgenvroeg? Das zeer erg krap en dat halen we niet. We kunnen pas de monding in varen bij de volgende opkomende vloed, zes uur later. Dat betekent dat we moeten wachten bij de krijtrotsen. Hoe is de zee daar?”

“Ik vrees dat het vrij onrustig water is, kapitein. Er komt namelijk een felle storm opzetten en die zal duren tot overmorgen namiddag. Dat betekent dat we de Theems invaren terwijl het stormt. Das erg riskant kapitein. Zouden we dit wel doen? We hebben geen gewapende assistentie van de U-37 gekregen.”, wierp de stuurman tegen. Von Arnould wist het en begreep er niets van. Kapitein Luitenant Prien had er moeten zijn. Is hij misschien tot zinken gebracht door die vervloekte Tommy's? (*Tommy's is een scheldnaam die de Duitsers gaven aan de Britten, noot van de auteur.*)

Von Arnould dacht na. Hij vroeg zich af waarom alles zo complex en ingewikkeld moest lopen. Ofwel parkeerde hij zijn boot dicht bij de krijtrotsen ten zuiden van Edinburgh, op het gevaar af dat ze daar makkelijk ontdekt konden worden. Ofwel

trokken ze zich niks aan van de komende storm en varen ze simpelweg de Theems op. Bij een storm was het dan daar toch meestal springtij wat het onderwatervaren daar minder gevaarlijk maakte. Ze moesten dan wel rekening houden met de onderwaterstromingen die tegen de flanken van de U-boot konden duwen. De kapitein besloot de tweede optie te nemen en dadelijk de Theems invaren als de storm begonnen is. Er zou dan ook minder gepatrouilleerd worden, meende de gezagvoerder.

“Wanneer begint die storm?”, wilde de kapitein onmiddellijk weten.

“Bij valavond, herr kapitein, over een klein halfuurtje dus.”, antwoordde de stuurman argwanend. Die begon het ergste te vrezen. Zoals hij Von Arnould kende zal die sowieso van plan zijn bij valavond de Theems op te varen, dacht de stuurman en hij kreeg nog gelijk ook. De eerste officier kwam binnen. Zijn gezicht drukte angst uit. Hij werd al gans de dag achtervolgd door die twee vervloekte spoken. Ze lieten hem maar niet met rust.

“Wat mankeert jou, stomme idioot?”, grauwde de kapitein woedend. Stütze wees met trillende vinger naar de ingang van de boegruimte.

“Z-z-ziet u z-z-ze dan niet? D-d-dààr... Ribbentrop en Römer...”, snerpde hij vervuld van hevige doodsangst.

Von Arnould keek in de aangewezen richting maar zag niets... helemaal niets. Ook de stuurman wees naar de zijkant van de slaap alsof hij wilde zeggen dat Stütze gek geworden was. Doch de stuurman was er haast wel zeker van dat Stütze daar iets zag. Soms laten spoken zich enkel zien aan de persoon die ze viseerden. Dat heeft zijn grootmoeder hem verteld toen hij nog kind was.

“Idioot herpak u... er is daar niets te zien. Ga dat verdomde lek zoeken.”, snauwde de kapitein.

Maar Stütze schudde hard zijn hoofd en beefde. Hij durfde geen voet meer te verzetten. Ribbentrop en Römer volgden hem overal behalve in de commando ruimte. Daar bleven ze schijnbaar op afstand. Voor Stütze was dat het teken dat ze bang waren voor de kapitein. Het idee luchtte hem ietwat op.

“Kapitein... we naderen de monding van de Theems. Uw bevel?”, riep de stuurman. Ondanks het feit dat zijn stem rustig klonk was de stuurman buiten zichzelf van doodsangst. Nooit eerder had hij zich zo bang gevoeld.

En toen zag de stuurman de gestalte van Römer naast hem. Hij leek vuil en kletsnat, alsof hij verdronken was. De stuurman zei niets maar beet op zijn tanden

en trachtte de verschijning aan te kijken. De dode Römer staaide echter alleen naar de grond. Kennelijk wilde hij de stuurman geen kwaad doen.

De U-31 voer de Theemsmonding binnen...

“Vaar binnen, recht zo die gaat...”, brulde de kapitein. Hij had zijn aandacht voor de gek geworden eerste officier verloren. De stuurman herhaalde het bevel in plaats van de gek geworden eerste officier. Het ging er nu om spannen, wist Von Arnould. Hij zal al zijn aandacht nodig hebben om de boot doorheen die verraderlijke diepten te leiden. Hun nieuwste uitvinding kon hen helpen... de sonar die een onderwater geluid... een soort ping stuurde naar de boden. Dat wordt weerkaatst en de seingever kon dan de diepte bepalen aan de hand van de tijdspanne die nodig was om die ping terug te sturen. Natuurlijk was het niet volmaakt maar het kon onderzeeboten behoeden voor verraderlijkheden van de zeebodems.

“Koers, kapitein.”, reageerde de stuurman plots. De kapitein knikte goedkeurend. Kennelijk liep alles nu van een beter leien dakje. Hoewel ze op periscoopdiepte voeren, voelde iedereen de boot schudden en rollen door de hevige stromingen van de opstekende storm.

De kapitein trok de periscoop omhoog en tuurde naar de verten. London was nog wel een eind landinwaarts, maar het was belangrijk dat de diepte keer op keer gemeten werd door een ping. Zo konden ze diepteproblemen vermijden. Dat was erg belangrijk voor plaatsen waar het vrij ondiep was.

“Ping de diepte...”, beval Von Arnould dadelijk naar de seingever toe.

“Twaalf meter vanaf de kiel kapitein.”, werd er geroepen. Dat was voorlopig uitstekend. Von Arnould zuchtte even van opluchting en hoopte dat het zo zou blijven duren.

“Halve kracht vooruit... een ping bij elke tien meter waterverplaatsing.”, commandeerde Von Arnould en draaide zich om naar de bevende Stütze.

Met die man viel kennelijk niets meer aan te vangen. Maar zolang hij daar rustig op dat stoeltje in die hoek bleef zitten was er gelukkig geen vuiltje aan de lucht. Von Arnould wendde zich terug naar zijn periscoop en tuurde zowel links als

rechts. De Theems monding was erg breed. Hij kon geen land ontdekken aan weerszijden. Het was alsof ze zich nog op volle zee bevonden. Maar de diepte was erg verraderlijk. Sommige zandbanken zaten met hun toppen maar net één enkel metertje onder water. Als ze tegen zo'n bakbeest botsen was het afgelopen.

“Vijf meter kapitein...”, klonk het onverhoeds.

Even plots begon Stütze te brullen van pure doodsangst. Nog steeds wees zijn heftig trillende wijsvinger naar de boegruimte. Daar zag hij Ribbentrop en Römer naderen met een kille grijns op hun lijkbleke gezichten.

“Hou op idioot... er is daar niets! Scheisse toch... wees Donnerwetter een vent geen slap papkuiken!”, brulde de kapitein woedend. De eerste officier maakte de rest van de bemanning doodsbang met zijn huilend gejank.

Maar Stütze hield niet op en begon op de koop toe te gillen dat ze gingen sterven. Toen werd het de kapitein te veel en haalde met zijn vuist fors uit tegen de kin van Stütze. Zijn gekrijs en gejank stopten plots in een weg vliedende zucht. De eerste officier viel met een harde bonk bewusteloos op de grond.

“Sleep die klootzak naar zijn hangmat en bind hem daar vast. Ik kan me geen van zulke gruwelijke scènes meer veroorloven.”, zei de kapitein terwijl hij over zijn knokkels wreef. Het was lang geleden dat hij nog iemand had neer geknokt. Zijn hand deed behoorlijk pijn.

Von Arnould hoopte maar dat zijn pols niet gebroken was. Dat zou erg vervelend zijn en de hospik had allicht geen materiaal om gebroken ledematen te herstellen. Het was zelfs de vraag of hij morfine had om erg pijnlijke wonden te verzachten. Von Arnould zou nooit morfine bij zichzelf toelaten, zelfs niet bij hevige pijn. Hij had gezien hoe destructief het goedje was. Zijn broer stierf immers aan een overdosering.

“Vijf meter kapitein...”, klonk het echoënd door de commandoruimte vanuit de spreekhoorn aan de muur. Von Arnould keek toe hoe twee matrozen Stütze over de grond voortsleepten naar zijn slaapplek. Hij wilde niets meer met Stütze te maken krijgen. Als die bleef voort doen zoals ie nu bezig was, zou Von Arnould niet aarzelen hem een kogel door het hoofd te jagen.

“Laat me weten wanneer dat strontvod moest wakker worden.”, riep hij de matrozen nog na. Mogelijk moest hij die hondsvod uiteindelijk een kopje kleiner maken. Maar dat zou hij doen zonder de bemanning er bij. Hij wilde immers geen paniek en nog minder... mouterij. Alles liep mis... serieus mis. Dat was begonnen

sinds Dtütze gek was geworden. Hing dat allemaal samen? Kapitein Lothar Von Arnould meende van wel.

“Drie meter kapitein...”, klonk het wezenloos. De gezagvoerder sprong dadelijk opnieuw naar zijn periscoop en tuurde in alle richtingen.

“Eén kwart kracht vooruit, ping om de vijf meter...”, beval de kapitein. Hij verwonderde zich er over dat er nog steeds geen land aan weerszijden te zien was. Ze waren al een poos de monding binnengevaren. Bovendien was het hier vrij ondiep. Niet goed dus.

Buiten goot het felle en dikke pijpenstelen. De zee werd stilaan almaar ruwer en ruwer. Met slechts drie meter open afstand onder de kiel moest er voorzichtig en traag worden gevaren. Er zou eens een zware golfslag moeten opkomen die de boot kon opheffen en neersmijten. De boeg kon dan mogelijk komen vast te zitten op de bodem of de U-boot kon in twee stukken breken. Geen van beide opties zijn te verkiezen.

“Twee meter, kapitein...”, klonk het galmend door de commandoruimte. Von Arnould vroeg zich af of ze er wel goed aan deden. Eén graad vermeerderen op de koers en het kon sowieso vrij slecht aflopen. De kapitein was zich daar zeer erg bewust van en voelde zijn hart in de keel kloppen. Hij besloot een koerswijziging in te voeren in de hoop in wat dieper water te komen. Op de zeekaart kon hij niets zien. Soms vervloekte Lothar Von Arnould die klungels van cartografen van de Kaiserliche Kriegsmarine. Ze hielden geen rekening met diepten en das nu net voor U-boten van levensbelang.

“Vier graden stuurboord, recht zo die gaat... Een ping om de vijf meter.”, riep de gezagvoerder. Hij voelde zich erg ongemakkelijk. De diepte verminderde almaar. Als het zo bleef voortduren lopen ze binnen de kortste keren vast op een onderzeese zandbank, of erger nog... een ondiep liggend scheepswrak.

“Koers... kapitein. Diepte nu zes meter...”, de stem van de seingever klonk ietwat opgeluchter. Het had erger kunnen zijn. De koerswijziging die kapitein Von Arnould had opgegeven kon ook fataal geweest zijn, mocht zich daar een wrak of zandbank hebben bevonden.

“Plaatsbepaling?”, wilde de kapitein weten. Nu kwam het er op aan steeds op de hoogte te blijven van de zeebodemtoestand.

“Ter meridiaan-hoogte van Gillingsham, kapitein...”, zei de stuurman. Von Arnould herademde. Ze raakten gelukkig steeds verder zonder problemen de

zeearm binnen. Het geluk mocht hen wel eens eventjes toelachen vond de gezagvoerder die opnieuw zijn periscoop de hoogte induwde en land probeerde te ontwaren. De Theems-monding moet ondertussen reeds smaller geworden zijn.

“Tien meter diepte kapitein...”, klonk de stem van de seingever achteraan.

“Goed zo... koerswijziging herstellen naar oorspronkelijke koers, vier graden bakboord...”, eiste de gezagvoerder opgelucht.

“Koers...”, bevestigde de stuurman met krachtige stem. Het deed de luisterende crew van diepe opluchting zuchten. De stemmen van de bemanning werd opnieuw vrijer en spontaner.

Twaalf meter diepte kapitein...”, klonk het alsof er een vreugdesalut werd afgeschoten. Von Arnould twijfelde om de boot sneller te laten varen. De storm woedde erg boven hun hoofden en deed ook de U-31 rollen. Maar de storm voorkwam dat de Britse marine achter hun vodden zou gaan varen, en dat was een behoorlijk pluspunt. Het enige probleem... met een kwart kracht varen zouden ze pas na middernacht hun doel bereiken. En torpedo's afschieten op het lege Westminster gebouw had geen zin. Ze zullen dus moeten wachten tot er in Westminster opnieuw vergaderd werd.

“Weersverwachting voor de komende vierentwintig uur?”, eiste de kapitein. Niemand antwoordde dadelijk zodat Von Arnould zijn vraag diende te herhalen.

“Na drie zero, zero middernacht weersverbetering verwacht maar nog steeds felle wind noordnoordwest zeven Beaufort, kapitein”, antwoordde iemand.

“Goed... halve kracht vooruit, om de zeven meter een ping. Recht zo die gaat...”, beval de kapitein, op hoop van zegen.

“Koers, kapitein.”, bromde de stuurman. Hij was terug stuurs als vanouds.

“Diepte dertien meter...”, riep de seingever haast jubelend. De kapitein knikte tevreden. Ze mochten nu wel eens een beetje geluk verdienen, vond Von Arnould.

“Kapitein... kapitein... de eerste officier is wakker geworden.”, riep een matroos die plots de commandoruimte binnenstormde. De matroos vergat zelfs te salueren en te hielenklakken.

Maar daar had de gezagvoerder op dit moment geen aandacht voor. Misschien moest hij Stütze maar eens gaan polsen. Doch daar had hij op dit moment bitter weinig tijd voor. Toch moest het om insubordinatie en muiterij te voorkomen.

De gezagvoerder dacht na. Makkelijkste zou zijn die klootzak een kogel door zijn kop te jagen. Dan waren ze van zijn bange gezeur af. Maar er was ook de

bemanningsleden. Die kon bij zoiets onverwacht gaan muiten en dat konden ze absoluut niet hebben. Het was misschien beter meer luchthartiger te zijn over de eerste officier, meende Von Arnould.

“Hoe reageert hij? Zit ie nog steeds te bibberen? Bleit hij nog over spoken?”, vroeg de kapitein ietwat spottend. Hij denkt dat hij Stütze nooit meer kon gebruiken als eerste officier. Ach veel was er niet aan verloren.

“Jawohl herr kapitein... de eerste officier doet heel erg schrikachtig en zijn ogen zijn opengesperd alsof hij ten dode werd opgeschreven. Hij probeert zich ook los te rukken en naar ons luistert ie niet. Je kunt even zo goed praten tegen een een afgestroopte steen.”, vertelde de matroos ietwat aangeslagen.

“Zes meter diepte kapitein...”, klonk het thans angstaanjagend. Maar Von Arnould luisterde niet. Zes meter is prima zolang er maar geen wrakken of zandbanken liggen. Toch... het moest sowieso in de gaten worden gehouden.

Opnieuw vloog de periscoop omhoog. Eindelijk zag Von Arnould de zee-engte van de Theems smaller worden. Ze voeren onverbiddelijk het Engelse eiland binnen. Misschien konden ze dan toch eindelijk die twee torpedo's ter plaatse afvuren onder de Westminster Bridge op het parlamentsgebouw.

“Zes meter diepte, kapitein...”, bromde de seingever werktuiglijk.

De gezagvoerder haalde zijn zakhorloge tevoorschijn. Ze moesten kennelijk nog een drietal uren varen vooraleer ze de Engelse hoofdstad binnenvoeren...

Stütze zag de dode bemanningsleden Ribbentrop en Römer alras naderen...

De eerste officier werd er zich van bewust over het feit dat men hem vastgebonden had en in zijn hangmat gelegd. Wild draaide de man zijn hoofd naar de ingang en daar stonden de dode Ribbentrop en Römer met lege blauwige verglaasde ogen en een starre grijnslach te wachten. Maar ze benaderden hem niet dichter.

“Verdwij ... verdwij zwijnen! Ik misdeed jullie niks...”, snauwde Stütze met kloppend hart in de keel. De hete adrenaline gierde door zijn aders.

De spookbeelden van beide dode bemanningsleden bleven hem aanstaren alsof ze van hem iets verwachtten. Maar wat? Stütze was er van overtuigd dat ze hem wilden meenemen naar de Afgrond van de Dood. Onverhoeds stond kapitein Von

Arnauld naast hem. Stütze meende even dat hij ook een spook was geworden die het op hem voorzien had. Naast hem stond een matroos die de eerste officier helemaal niet kende. Ook de kapitein leek hem aan te staren met die holle lege blik.

Stütze klappertandde doodsbang. Hij wilde niet doodgaan... hij wilde leven... leven... leven. Hij trachtte met zijn handen te molenwieken om de spoken weg te jagen maar steeds opnieuw merkte de eerste officier dat zijn handen vastgegespt zijn aan zijn hangmat.

“Wat is er met jou gebeurd?”, brieste de kapitein boos. Hij kon niet het minste begrip opbrengen voor de mentale situatie waarin Stütze verkeerde. De eerste officier antwoordde niet en bleef met een van doodsangst opengesperde ogen de kapitein, de matroos en de twee spoken in de ronde deuropening aanstaren.

“Ik vrees dat hij een delirium of delier heeft.”, bromde de gezagvoerder terwijl hij zijn neus in de lucht stak.

De kapitein rook opnieuw die indringende zilte geur gemixt met ontbindend zeewier, maar een lek was er absoluut niet te vinden. Zou er zich een hallucinogeen middel in verspreiden? Zo ja... waarom ziet dan enkel Stütze die spookbeelden?

“Roep de hospik... hij moet dat hier maar oplossen.”, snauwde de kapitein. De matroos salueerde met klakkende hielen en liep weg om de hospik te halen die ergens in een hoekje lag te snurken. Von Arnauld bleef wachten tot de medisch officier met zijn onafscheidelijke ijzeren koffertje kwam aangelopen.

“Doe wat aan die bangeschijter. Hij ziet overal spoken.”, bromde de kapitein.

“Hallucinaties? Er hangt hier misschien teveel koolzuur kapitein. Een tekort aan zuurstof kan zoiets opwekken. U kunt best even opduiken om wat verse zuurstof aan boord te krijgen.”, mompelde de hospik peinzend.

“Kan niet! Het stormt daarboven en er varen Britse destroyers rond die ons wat graag de kelder in willen jagen. Geef hem een slaappil of zo.”, repliceerde de kapitein met bruuske kordaatheid.

De hospik schokschouderde en rommelde in zijn ijzeren koffertje. Hij nam een rond doosje waaruit hij twee pilletjes haalde. Hij hield ze de kapitein voor.

“Meer kan ik hem niet geven. Drie pillen zijn dodelijk. Twee stuks kunnen hem voor minstens twaalf uren buiten westen zetten.”, zei de medisch officier en gaf de kapitein de twee pilletjes die er uit zagen als grijze bolletjes. Von Arnauld keek

met wezenlijke afkeer naar die medische rommel. Zelfs bij hevige hoofdpijn wilde Von Arnould niet eens een zakje Poeders Mann.

“Stomp ze fijn en los ze op in een kwart glas water. Laat hem ze dan dadelijk opdrinken. Het werkt binnen de vijftien minuten.”, voegde de hospik er aan toe.

De kapitein gaf de bolletjes aan de matroos en gaf hem het bevel dadelijk te doen wat de hospik had voorgesteld. Hij dacht na over de mogelijke gevolgen die Stütze met zijn onredelijk gedrag zou kunnen veroorzaken. Als gezagvoerder moest hij erop toezien dat het moreel van de crew hoog werd gehouden. Desnoods zou hij de eerste officier moeten terechtstellen volgens de Duitse nautische strafwetten. Maar dat was een optie die hij pas in de allerlaatste instanties zou overwegen.

“Doe het en laat die kwibus alles opdrinken. Ik wil voorlopig geen trammelant meer met de eerste officier. Hij maakt de bemanning doodsbang met zijn dom gekajiet.”, snauwde de gezagvoerder met geïrriteerde stem.

“Jawohl herr kapitein.”, gaf de matroos ten gehore en haastte zich naar de kombuis. Het duurde nauwelijks twee minuten eer de matroos terug was met een glas water dat grijs en troebelachtig uit zag.

Stütze maakte er gelukkig niet veel misbaar over. Waarschijnlijk had hij erge dorst want het glas was in een oogwenk leeg. Von Arnould rook de acetongeur die de vastgegespte officier verspreidde. Blijkbaar had die verrekte snoodaard in zijn broek gepist. Nou ja... hij moest het zelf maar oplossen als hij losgemaakt werd.

“Jij blijft hier en let op hem. Mocht hij weer kabaal maken, laat me het dan weten, of... roep er de hospik bij.”, zei de kapitein, ietwat rustiger geworden.

Met grote passen beende de gezagvoerder terug naar de commandoruimte. Dààr was zijn plaats en dààr bestuurde hij zijn U-boot, mompelde de kapitein in gedachten tegen zichzelf.

“Zes meter diepte kapitein...”, klonk het blikkerig door de hoorn. Was dat geruststellend? Von Arnould meende van wel al had hij gisteren nog duizend angsten moeten weerstaan bij een diepte van tien meter... of hoe een mens gewend raakt aan benauwende situaties.

“Mooi... stuurman, waar zijn we nu?”, wilde de gezagvoerder weten. Hij schoof de periscoop weer omhoog en tuurde er door.

“Ter hoogte van Canterbury, kapitein.”, zei de stuurman als een mechanisch lopend automatisme. De man hield zijn blik onafwendbaar gericht op de meters,

paste het roer af en toe een ietsje bij. Hij luisterde zowel naar de bevelen van de kapitein als naar de waarschuwingen van de seingever.

“We gaan iets sneller. Halve kracht vooruit, stuurman en een ping om de vijf meter.”, beval Von Arnould met krachtige stem.

“Halve kracht... ping om de vijf meter.”, herhaalde de stuurman met even krachtige intonatie in zijn stem, die ook gericht was aan de seingever. In normale gevallen diende de eerste officier de bevelen van de kapitein te herhalen en bekrachtigen zodat de bemanning duidelijk weet dat er geen twijfels zijn over de bevelen van de gezagvoerder. Maar omdat Stütze op dat moment werkonbekwaam was, herhaalde de stuurman zelf de bevelen van de kapitein. Door een sterke ruk voelde iedereen dat de boot sneller ging varen. Sommige bemanningsleden kropen in een hoekje. Het was immers een uiterst riskante onderneming. Een matroos haalde een oude sepiakleurige foto uit zijn zak en kuste die uitvoerig. Het was een beeltenis van Jezus Christus aan het kruis.

“Vier meter diepte, kapitein...”, klonk een ietwat angstige stem. Het werd stilaan erg benauwend.

Von Arnould kon door zijn periscoop weinig ontwaren door de hoge witte schuimkoppen die door de felle wind werden afgetopt en door de opkomende duisternis. Hij liep naar zijn klaptafeltje waar de zeekaart van Engeland lag en bestudeerde de zee-engte vanaf de meridiaanshoogte van Canterbury. Het was nog een dik anderhalf uur varen tot London Westminster met deze snelheid, merkte Von Arnould op. Daarna liet de man opnieuw naar zijn periscoop.

“Halve meter diepte kapitein...”, brulde de stem compleet onverhoeds. De stem van de seingever was doortrokken van angst. Het werd echt stilaan hachelijk.

“Vol sturen naar bakboord... nù! Ping opnieuw en diepte?”, krijste de gezagvoerder woest. Mogelijk lag er een scheepswrak recht voor hen. Dat kon fataal worden.

“Zeven meter diepte kapitein...”, klonk het zuchtend van opluchting. Het had nauwelijks een haar gescheeld.

Von Arnould's gezicht glom van nat zweet. Zo schipperen konden ze niet blijven volhouden. Als ze straks hun twee vrachtjes hadden afgeschoten bij Westminster Bridge, moesten ze ook nog terugvaren en dat was allicht nog riskanter, omdat het dan langzamerhand eb wordt. Een dodelijke lage tij dus. Daar konden ze overal

vastlopen, wist kapitein Lothar Von Arnould. Hij bleef ingespannen turen door zijn periscooplens. Zelfs een kleine sleepboot kon hun periscopioot finaal naar de knoppen helpen en er waren hier een heleboel sleepboten, zelfs in het holst van de stikdonkere nacht.

“Schipper... stuur kwart slag stuurboord, halve kracht vooruit. Recht zo die gaat... ping om de vijf meter.”, commandeerde de kapitein erg streng.

“Koers kapitein!”, brulde de stuurman. Sommige crewleden zuchtten hoorbaar van opluchting. De bemanning luisterde scherp naar de herhalingen van de stuurman en seingever. Het waren niet de bevelen van de kapitein die voor hen telden maar vooral de herhalingen van de schipper. Als hij de bevelen van de gezagvoerder niet zou herhalen, dan was er sowieso stront aan de knikker, wist iedereen. Dat was altijd zo geweest.

“Kapitein... ik zag zonet Ribbentrop naar de kleinste kamer gaan. Hij leeft dus nog.”, klonk een opgeluchte stem van een andere matroos. Von Arnould schrok zich de pleuris. Begon iedereen nu aan dezelfde spookbeelden te lijden als de eerste officier?

Dat kon sowieso tot muiterij leiden, meende de kapitein. Hij besloot er niet op te reageren. Dan was er ook niets voor de bemanning aan de hand. Reken maar dat dit belangrijk is meende de gezagvoerder tegen zichzelf. Elk flintertje miserie kon leiden tot een heuse paniek onder de bemanning. Dat mocht nooit gebeuren!

“Vier meter diepte kapitein...”, galmde het door de spreekhoorn.

“Vierde kracht vooruit... om de vijf meter een ping.”, beval Von Arnould. Uit gewoonte trok hij dan zijn periscopioot omhoog en tuurde ronddraaiend. De zee was kennelijk nog steeds erg woest. De kapitein zag opnieuw de punten van de witte schuimkoppen afbreken door de felle noordnoordwesten wind. Het leek alsof de storm pas nu stilaan tot haar hoogtepunt kwam. Toch zag hij tot zijn opluchting ook de oevers zich versmallen. Het betekende dat ze stilaan de stad London binnenvoeren via de Theems.

De Britse vloot zal uiteraard geen erg in hebben dat er een duikboot van de Deutsche Kaiserliche Kriegsmarine hun rivier zou binnen varen. Mogelijk kon het dan toch lukken meende Von Arnould.

“Twee meter diepte, kapitein...”, gromde de seingever huiverend. Dit keer had het weinig zin een andere, veiliger koers te nemen. En er moest maar een enorme onderwater stroming opkomen om hun boot in de modderige bodem vast te zetten

of om te rollen in de intensiteit van de noordnoordwestenstorm. Von Arnould gaf bevel de koers aan te houden en een ping om de twee meter. De bodem werd almaar verraderlijker wist de kapitein. Eén foutje en ze zaten vast in de modderige zuigende bodem, zonder de kans ooit te kunnen ontsnappen. Het opgehoopte slib in deze wateren hadden al menig Britse kapitein hoofdbrekens gekost, dus sowieso zeker Von Arnould

“Twee meter diepte kapitein en we varen stilaan de oostgrens van stad London binnen...”, klok het monotoon door de spreekhoorn. Von Arnould kruiste voortdurend de middel en wijsvingers van beide handen. Als hij erin slaagde zou hij de held worden van de Kaiserliche Kriegsmarine. Maar die eer zou hij liefst overlaten aan zijn crew. Zij zijn het die de boot bestuurden, weliswaar op zijn commando's maar toch de machines bedienenden.

“Kwart kracht... recht zo die gaat, ping om de twee meter.”, beval de gezagvoerder van de U-31.

“Koers, kapitein... anderhalve meter diepte...”, vermengde de stem van de stuurman met deze van de seingever.

Het werd behoorlijk krap en ze waren nog steeds niet ter plekke. Gelukkig was het door de storm hoogtij maar dat zou niet lang meer duren. En een anderhalve meter is levensgevaarlijk. Er moet maar een houten kar op de bodem liggen en een scheur in de romp wordt een serieuze realiteit, wist Von Arnould.

“Kapitein... de eerste officier is weer wakker geworden en probeert zich uit alle macht los te rukken. Hij krijst iets over Ribbentrop en Römer maar die twee zijn toch in de koelruimte gelegd?!”, riep de stem van een onbekende matroos door de spreekhoorn.

Kapitein Lothar Von Arnould vloekte als een ketter in een ingetogen zondagsschool. Ze konden het echt niet slechter treffen met deze driedubbel overgehaalde paranoïde domme idioot van een eerste officier. De duivel hale de navelstarende kwakzalvers van een examencommissie die Stütze zijn graad kapitein-ter-zee derde klasse afleverden. Was Stütze soms een fils-a-papa van de een of andere hoge Duitse labbekak? Von Arnould geloofde daar dadelijk in.

“Roep de hospik er bij en vraag hem een nieuwe dosis te geven. Hij moet buiten westen blijven tot we onze taak naar behoren hebben volbracht.”, snauwde Lothar Von Arnould gepikeerd. Hij had absoluut geen zin om zich bezig te houden met het wel en wee van de eerste officier. En als hij nog veel problemen ging

veroorzaken zou Von Arnould niet meer aarzelen hem een kogel door zijn hersenen te jagen. Van de bemanning hoefde hij zich geen zorgen te maken want Stütze was allesbehalve geliefd. Ze zouden er geen traan om laten. Maar zekerheid daarover had de gezagvoerder helaas niet. De crew van een U-boot moest immers een goed werkende geoliede machine zijn.

“Jawohl kapitein...”, besloot de matroos.

“Stuurman... hoe lang nog eer we de Westminster Bridge bereiken? Geef de coördinaten even op.”, wilde de kapitein onmiddellijk weten. Opnieuw schoof de ma de periscoop omhoog. Dit keer kon hij de Londonse lichtjes zwakjes zien branden. Ze waren dus eindelijk de stad binnen gevaren.

“51° 30' NB, 0° 7' WL, kapitein... ik denk dat we bij deze snelheid een twintigtal minuten nodig hebben om onder deze brug te raken.”, antwoordde de stuurman mechanisch.

Von Arnould liep naar zijn klaptafeltje waar de kaart van London lag. Met een passer mat hij de afstanden en berekende de nieuwe koers om te kunnen terugvaren.

“Drie meter diepte kapitein...”, riep de seingever. Zijn stem klonk ietwat blikkerig uit de spreekhoorn.

Von Arnould slaakte een zucht van verlichting. Als het zo bleef duren konden ze ongehinderd hun twee pakketjes afleveren. De boot bleef rollen door de sterke onderwaterstromingen en de tegenwind storm. Eigenlijk waren ze te licht beladen of de U31 woog niet zwaar genoeg. Wie zal het zeggen? De twee enige dingen die hen nog kunnen doen mislukken zijn ofwel een wrak van iets op de bodem lag. Dat kon zelfs een waardeloos stuk autoschroot zijn. Ofwel de Britse marine die hen ontdekte en op hen ging jagen.

“Kapitein... ik zag zojuist matroos Römer de boegruimte binnengaan. Is hij dan toch niet dood?”, klonk het doodsbang door de spreekhoorn. De gezagvoerder vertikte het om daarop te antwoorden en tuurde verder door de periscoop.

“Eén meter diepte, kapitein...”, klonk het thans toonloos door de spreekhoorn.

“We naderen de Westminster Bridge, kapitein.”, riep de stuurman opgewonden.

“Diepte nù?” riep de Duitse U-boot commandant.

“Eén meter kapitein...”, brulde de seingever. De man stond erg opgespannen als een stalen veer met zijn koptelefoon luisterend naar elke ping. Elke ping kon nu van levensbelang zijn... het difference verschil tussen leven en dood, wist Von

Arnauld. Er hoeft zelfs maar een lage en kleine zandbank net onder het wateroppervlak liggen om de dood van hun duikboot te betekenen.

“Doelwit vierhonderd meter kapitein...”, mompelde de stuurman die zijn meters in de gaten hield. En ja... nu zag Von Arnauld de verlichte klok van de Big Ben door zijn periscoop. Het gaf hem een weeïg gevoel. Hij had vijf jaar geleden London bezocht en had het een mooie stad gevonden.

“Torpedo één en twee in de buizen!”, riep de kapitein. Eigenlijk was het een overbodig bevel want de torpedocrew had alles al gehoord via de spreekhoorn. Ze wisten dat het een kwestie van tijd zou zijn eer de kapitein het bevel zou geven.

Von Arnauld hield het Parliament house in de gaten. Veel bedrijvigheid was er helaas niet en de bevelen van de Deutsche Kaiserliche Kriegsmarine waren glashelder geweest. Het mocht alleen getorpedeerd worden als het Lagerhuis vergaderde. Of wanneer ze wisten dat koning George V van Saksen Coburg Gotha er zich bevond. Maar die kans was vrij klein, wist Von Arnauld. Moesten ze nu wachten tot de werkdag begon? Ze hadden sowieso geen keuze als ze de opdracht naar behoren wilden vervullen.

“Eén tiende kracht vooruit, zeven graden bakboord en dan motoren stilleggen...”, eiste de kapitein. Even later hield het oorverdovende continue gestamp van de twee krachtige dieselmotoren op. Voor velen op deze U boot was dit een vreemde stilte die optrad.

“Diepte? Snel wat seingever!”, eiste de gezagvoerder.

“Vijfenzeventig centimeter vanaf de kiel, kapitein.”, riep de seingever.

“Vanaf de kiel toch?”, wilde Von Arnauld zichzelf geruststellen. Maar die diepte... die kleine diepte was levensgevaarlijk voor hun duikboot wegens de getijdenstromingen. Ze moesten zelfs maar vastlopen in de modder. De zuigkracht van de bodem was onontkoombaar. De seingever bevestigde het. Von Arnauld hoorde ook dat de storm stilaan afnam en het Theemswater rustiger werd. Enerzijds was dit goed nieuws maar anderzijds kon het voor hen fataal worden. Het water moest maar eens een meter zakken wegens eb. Dan stonden ze bij wijze van spreken met hun kont bloot en kwam de boot boven water. Het gewicht van de U-boot zou hen vastzetten in de bodemmodder, naar beneden zuigen en erger nog... als doelwit dienen voor hun RAF vliegtuigen. Over een uurtje is het eb. Konden ze op tijd het torpedo's lossen? Het werd alleszins een nijpend vraagstuk. Door de periscoop zag Von Arnauld dat het langzamerhand licht werd. Het moest

nu snel gaan gebeuren meende Von Arnould. Veel tijd was er niet meer en de juiste afvuurtijd was ook eveneens erg belangrijk. De torpedo's moesten net worden gelost op het moment dat vloedgetijde naar eb ging. Dat had Von Arnould kunnen berekenen aan de hand van de gegevens die hij zelf had kunnen berekenen.

“Ping?”, brulde hij naar de seingever.

“Dertig centimeter kapitein... we moeten nù weg voor het te laat is. Over een half uurtje zitten het roer en de schroeven vast. En de torpedobuizen bijna geheel in de modder, kapitein. Zo meteen kunt u ze niet meer afschieten.”, klonk het bang en verwijtend. De seingever begreep maar niet waarom de kapitein vasthield aan deze levensgevaarlijke metingen. Hij zou het liever hebben overgelaten aan zijn nummer falend buikgevoel.

“We zitten uiterst rechts onder de Westminster Bridge... juist? Zelfs als het eb wordt kunnen ze ons niet zien. Wij wachten daar tot het vloed wordt, schieten dan onze twee torpedo's af en keren terug naar zee. Een gedurfd plan maar sowieso haalbaar.”, monkelde de kapitein peinzend. Ze hadden nog een kleine tien minuten de tijd om de twee torren af te schieten.

“Hoor je dat lawaai?”, wauwelde een verwarde matroos, intens luisterend tegen de wand. Hij hoorde een vreemd lawaai sinds hij intens was gaan bidden voor een behouden vaart.

Iedereen luisterde ingespannen mee. Maar de gezagvoerder herkende het moderne statisch geratel van die motor... het was een hunner vliegtuigen... een Euler vierdekker. Allicht kwam hij hier wat bombarderen. Er steeg een zacht gejuich op onder de U-31 bemanning. Misschien kwam hij hun U-boot beschermen of minstens afleiden in plaats van de U-37 van kapitein luitenant Prien, meende Von Arnould maar eigenlijk kon het niet. Deze vierdekker kon hun positie onder de Westminster Bridge onmogelijk weten.

“Kapitein... de commandobrug staat nu boven water. We zitten ook vast op de bodem.”, klonk het thans vrij werktuiglijk. De toonloosheid in zijn stem was kennelijk voorbij.

“Kapitein... ik zag zonet matroos Römer. Hij keek me niet aan en leek naar de slaapruijnte te gaan waar de eerste officier nog steeds vastgebonden ligt. Er is iets vreemds aan Römer, kapitein...”, klonk het gelaten door de spreekhoorn. De kapitein werd niet graag gestoord in zulke omstandigheden want die konden een

opdracht laten mislukken. Daar had Von Arnould een gruwelijke pest in. Eerst was het de eerste officier, nu weer die dode Römer! Het hield maar niet op! “Ik kom...”, brulde de gezagvoerder boos. Hij had schoon genoeg van die fata morgana’s. Spoken bestaan niet. Dat zal hij iedereen duidelijk maken. Punt!

Met grote passen beende Von Arnould naar de slaapruijnte van de lagere crew waar de eerste officier vastlag in de hangmat van Ribbentrop.

Kennelijk was Stütze ietwat gekalmeerd maar zijn blik bleef lijkbleek en angstig. Hij staarde zonder ophouden naar de deur van het toilet waar hij blijkbaar de geest van een de dode matrozen bleek te zien, mogelijk Ribbentrop of Römer.

“Er zijn geen spoken! Ze bestaan doodeenvoudig niet Stütze, gij stomme perfide idioot.”, blafte de kapitein woedend. Maar de eerste officier reageerde niet op de woede uitbarsting van zijn overste. Zijn blik bleef onveranderd gericht op iets wat hij alleen daar kon zien.

“Kapitein... kapitein zéér dringend in de commandoruimte gevraagd.”, weerklonk de stem van de stuurman door de spreekhoorn. Zijn stem klonk erg ongerust.

Het was die bekommerde intonatie deed Von Arnould de slaapvertrekken verlaten en zich onmiddellijk te begeven naar de commandoruimte. De gezagvoerder kwam binnen maar er was niemand in de commandoruimte, ook de stuurman niet. Waar was iedereen? Wat was er in godsnaam aan de hand? De seingever trad het vertrek binnen en keek de kapitein bang aan. Ook hij had het geroep van de stuurman gehoord.

“Waar is iedereen?”, vroeg Von Arnould zich af. Verbaasd staarde hij naar de uit zichzelf bewegende bedieningshendels van de stuurman. Vlug liep hij naar de besturing maar de hendels lieten zich gewoonweg niet besturen. Het was alsof ze door spokenhanden werden voortbewogen. De gezagvoerder liep naar de spreekhoorn.

“Stuurman schipper Heinz Maurer... waar ben je? Waarom ben je niet op je post? Seingever... ga op het toilet kijken of de schipper daar zijn leuter zit af te trekken.”, snauwde de kapitein.

Maar de seingever schudde het hoofd. Hij kwam daar net van.

De zenuwachtigheid had hem flink te parten gespeeld en dat was ook te merken aan zijn broek, wist de seingever. Hij had de man zien voortsnullen naar het toilet maar dat bleek bezet en er stond een vrij lange rij te wachten. Hij had

verschillende matrozen zien wachten met benepen billen. Ze leken aan te schuiven bij het toilet en daar was de stuurman niet. Hij had de matrozen ondervraagd.

“Nee kapitein... de schipper zit daar absoluut niet ook niet in de slaapvertrekken.”, snoof de seingever. Blijkbaar was ‘iets’ deze boot aan het leeg maken en niemand wist hoe of waarom. Maar het stond vast dat zijn crew uitgedund werd. Had dat godverdomme ook iets met die vervloekte spoken te maken?

“Wie is er hier nog aanwezig, seingever?”, wilde de kapitein dadelijk weten. Op dit moment kon Lothar Von Arnould zich niet bezighouden met de oorzaken. Daar was geen tijd voor.

“U... ik, de marconist Sauer, de kok Staubach, de matrozen Junckplatz, Dietz, Brenner en Schäuble, voorts de hospik en Stütze. Tien man dus in plaats van zestien.”, zuchtte de seingever.

“Godverdomme niet eens genoeg om terug te varen.”, foeterde Von Arnould furieus. Dit kon hun einde betekenen. Maar de torpedo’s moesten sowieso worden afgeleverd, hoedanook, meende de kapitein peinzend. Hij hoopte vurig dat de torpedobuizen zich niet in de modder bevinden. Want dat zou rampzalig zijn.

“Ik ga boven kijken voor het te licht wordt.”, zei de kapitein die naar zijn winterjas greep en naar de commandobrug liep. Hij draaide het luik voorzichtig open en keek goed toe of er geen zeewater binnen stroomde. Dat was echter niet het geval. Enkel de commando brug bevond zich boven water. De romp lag blijkbaar geheel onder water. Het was nu volop eb. Dus een geluk bij een ongeluk.

De kapitein richtte zijn blik naar de voorkant van de U-boot. Hij kon echter helaas niet bepalen hoe diep hun boot nu eigenlijk lag, laat staan of de twee torpedobuizen vrij lagen. Het was een super riskante onderneming. Mochten de buizen zich in de modderbodem hebben begraven, dan was het met de U-31 voorgoed afgelopen zodra ze de torpedo’s afschoten naar het Britse parlamentsgebouw.

De boot lag gelukkig net uit het zicht onder de uiterst rechtse boog van de Westminster Bridge. De donkergrijze verf van de U-boot was een uitstekende camouflage bedekking. Vanaf de straten zijn ze dus niet te zien.. Alleen roei- of zeilboten kunnen de commandobrug duidelijk zien als ze onder de Westminster Bridge door voeren. Maar het was winter en ijsig koud. Niemand die het nu zou wagen een uitje met de zeilboot te proberen. De commandobrug stond bovendien

half onder water. Alleen de periscoop moest dringend worden ingetrokken want als de zon ging schijnen dan zou de weerspiegeling sowieso vanaf de straat wel te zien zijn.

Von Arnould kon het Britse parlamentsgebouw klaar en duidelijk waarnemen. Het ding lag op zowat achthonderd meter afstand van de boot. Dus veilig genoeg om de torpedo's af te schieten bij vloed.

Konden ze dan nog wel bijtijds ontsnappen? De boot zat op dit ogenblik vast in de modderbodem. Er was absoluut geen garantie dat de U31 los kwam bij de springvloed. En konden hun torpedo's sterk genoeg zijn om de straat samen met het Westminster gebouw te doen instorten? Kon de impact van de dubbele inslag vat hebben op de romp van de U-boot? Het zijn allemaal vragen die Von Arnould bleven kwellen en waarop hij geen afdoend antwoord wist.

Maar wat gebeurt er? De kapitein voelde het zeewater over zijn laarzen vloeien. Dat betekende dat de U-Boot aan het zinken was... en nog wel in de modderbodem van de Theems. Hoelang konden ze dit volhouden?

De gezagvoerder daalde terug af. Ze hadden nu ook genoeg verse lucht gepompt en de koolzuur eruit geblazen.

Von Arnould liep terug naar de commandoruimte waar hij de periscoop naar beneden trok. Er viel Von Arnould iets op... de geur van zilt water in combinatie met het stinkend aroma van rottend zeewier was terug persistent aanwezig. Meer nog... het werd almaar heviger. Hij kon de plaats waar het vreselijke aroma binnen vlood, niet bepalen.

“Kapitein... Dietz is nu ook verdwenen...”, fluisterde de seingever. Von Arnould vloekte zich te pletter. Dit kon echt niet blijven duren. Vertwijfeld keek de kapitein rond. Hoewel verschillende crewleden de doden hadden zien ronddwalen, kon de kapitein moeilijk aannemen dat de helft van de bemanning zomaar verdwenen is. Het kon gewoon niet. En spoken bestaan absoluut niet hield de gezagvoerder zich voortdurend voor.

“Ga ze zoeken, seingever... ze moeten ergens zitten.”, gromde de gezagvoerder boos. Hij kon niet aannemen dat de halve crew zomaar opeens verdwenen is. Het was begonnen met Ribbentrop en Römer die door verschillende crewleden werden gezien, ook al lagen hun stoffelijke overschotten om ijs gelegd in de bewaarplaats door de kok Staubach. De gezagvoerder liep naar de kombuis waar hij Staubach terugvond als een hoopje miezerige ellende, verscholen achter de aardappelen.

Von Arnould vloekte als een losgeslagen ketter in een zondagschool. Hij kon dat allemaal niet meer aan.

“Staubach... open de bewaarplaats. Ik wil de lijken van Ribbentrop en Römer zien. Vlug wat!”, snauwde de kapitein. Maar Staubach verroerde geen vin. Zijn doodsangst hield hem gevangen. Von Arnould aarzelde niet en opende zelf de bewaarplaats. Een hoop ijsblokjes rolden uit de opening nadat hij de deur had geopend. Von Arnould zag beide lijken liggen, half verscholen in bergen ijsblokken. Op de een of andere manier stelde deze ontdekking hem gerust.

Maar wat was dat? Er lag nog een lichaam in het ijs. Von Arnould kon echter niet zien wie het was.”

“Hei Staubach... van wie is dat lijf daar achter Römer en Ribbentrop? Komaan antwoord! Heb jij daar nog een dode bij gelegd?”, wilde de kapitein weten.

Staubach antwoordde niet. Hij bleef bibberend voor zich uit staren. Zou hij nu daar ergens ook een spook of zo, zien? Het kon niet meer op!

Vloekend beende de kapitein de kombuis uit en begaf zich naar de slaapvertrekken. Hij wilde weten hoe het met Stütze zat. Maar die zat net als Staubach te bibberen en te beven, de blik gericht op één punt waar ze een spook zagen. Von Arnould liep terug naar de commandoruimte maar stelde tot zijn grenzeloze ontzetting vast dat ook de seingever verdwenen was. Was hij nu echt de enige levende ziel op deze boot?

Op de Westminster Bridge...

Twee voorbijgangers stopten bij de reling en staarden naar de kabbelende water van de Theems. Het had die nacht fiks gevrozen en die nachtelijke storm had lucht van polaire oorsprong naar London gebracht. Mogelijk zou het gaan sneeuwen, meende een van de twee.

De andere schokschouderde. Het kon hem geen moer verdommen. Hij zou vanavond met zijn vriendinnetje het exclusieve Monte Carlo Club bezoeken, ook al stond hem dat erg tegen bij zo’n koude morgen. Maar zijn vrouwtje Lizzy had nu eenmaal online twee tickets besteld. Het waarom was hem niet echt duidelijk. Llewellyn Corbyn had er meer dan behoorlijk de pest in gekregen. De laatste tijd bestelde Lizzy alles met haar laptop online, zelfs de normale supermarkt

boodschappen. De man vroeg zich af of hij nog ooit een winkel van binnen zou zien?

“Zeg... zie jij wat ik zie, daar ginds onder de rechter boog?”, vroeg zijn vriend Ian McCormack, wijzend naar het water.

“Een leeg olievat... ja.”, repliceerde zijn vriend en collega, Llewellyn. Iets anders kon hij er sowieso niets van maken.

“Yeah right... een olievat met een periscoop.”, klonk het lichtjes geïrriteerd. Ian boog zich voorover om het vreemde voorwerp beter te bekijken. Het leek immers op de commandobrug van een U-boot, meende Corbyn peinzend.

“Ach... je zult wel gelijk hebben. Het is blijkbaar al gezonken. Erover gesproken dat het mogelijk een duikboot was van ISIS. De prime minister had onlangs nog verklaard enkele miljoenen ponden te investeren in een resem anti-terreurmaatregelen.”, bromde McCormack.”

Corbyn keek zijn vriend ongelovig aan.

“Dat geloof je toch zelf niet! De diepte is hier nauwelijks vier meter bij vloed. Moet je mij eens uitleggen welke duikboot bij zo’n geringe diepte onder water kan varen.”, klonk het spottend.

“Vier meter? Komaan... ik dacht dat het hier wel een poos dieper was.”, wierp McCormack ongelovig tegen. Op school had hij wel wat anders geleerd en er zijn getijden.

“Maar neen... De Theems is een getijdenrivier. Al sinds 1734 is de grootste diepte bepaald bij springvloed zelfs... op... eum... vijf meter. Dieper is het nooit geweest tenzij in de préhistorie of Pangea.”, schoolmeesterde Corbyn.

“Ach... dat doet me aan iets denken... Elk jaar rond deze tijd horen we in de buurt hier twee doffe knallen. De wetenschap staat nog steeds voor een raadsel. Weet jij hierover meer, ‘*professor*’ Corbyn?”, vroeg Ian met gedreven irritatie in zijn stem.

“Hahaha... volgens de Cockney legende zou in 1915 hier een Duitse U-boot onder leiding van kapitein... ene Von Arnould twee torpedo’s naar het Parlement gebouw hebben afgeschoten. Maar, zoals je ziet is het parlamentsgebouw nog steeds intact. Men wijt die vreemde knallen aan opgehoopte ontbindingsgassen in het bodemslib. Meer moet je daar ook niet achter zoeken, makker.”, monkelde Corbyn lachend. Maar Ian lachte niet. Hij dacht aan die zogenaamde olievat met die vreemde periscoop. Zou die legende of mythe een grond van waarheid hebben? Ian dacht van wel en zijn blik richtte zich nogmaals aan de rechter

brugboog van de Westminster Bridge waar hij dat vermoedelijke commandoburg met periscoop had waargenomen.

“Hey... kom je? We moeten aan het werk en eerst nog een cup tea in het verschiet.”, grinnikte Corbyn.

Ian McCormack bleef echter naar het water staren alsof er zo meteen een duikboot hier zou gaan opduiken. Maar dat het verdomde kalifaat van ISIS over een vloot duikboten zou beschikken maakt de Engelsman wel wat ongerust.

“Ja hoor... ik kom zo meteen.”, riep de Londonse inwoner die zijn krant frontpagina even bestudeerde om zich de juiste dag te herinneren...

“Twaalf november twintig zeventien...”, mompelde de man zachtjes tegen zichzelf.

“Fwwwssssshhhh... BAOEM... Fwwwssssshhhh... BAOEM...”, weerklonk het vrij zachtjes en onverhoeds door de nog ochtendduistere Londonse straten die zich vulden met een dikke Hollandse vuilwitte snert. Maar niemand die er op reageerde. Hier en daar leek zich iemand te desintegreren in die dikke mist.

McCormack huiverde. Zou die mist nu echt mensen kunnen opslokken vroeg hij zich af...

GEFLUISTER IN HET DUISTER

Noord Italië... dorpje Pula, Jaar des Heren zeventien honderden twaalf. Een jonge vrouw, Maria Bertoletti Toldini Di Pilcante ontvoerd door een oude vrouw die zich een Behoedster noemde, leerde haar alles over kruiden, zwarte en witte magie, geneeskunde en alchemie. Het meisje was na een verschrikkelijke jeugd blij met deze gedwongen studies en hoopte binnen enkele jaren, ooit de eerste vrouwelijke Chirurgijn en Opper heks te kunnen worden. Dat was ook altijd haar ultieme droom geweest.

Het was allemaal begonnen met een diepe fascinatie door chemische veranderingen van bepaalde mengelingen door kruiden en gesteente met diverse soorten ontvlambare stoffen. Haar loopbaan veranderde stilletjes van richting maar ze gaf het chirurgijn-schap echter niet geheel op. Talloze testen die ze uitvoerde deed haar bekwamen in het opwekken van oorlogspoeders en vuur. Ze zocht ook naar een manier om lood in goud te doen veranderen. Doch haar grootste liefde waren de Zwarte en Witte magie.

Als de beste kon ze diverse soorten zalfjes creëren die menig lijdende kon verlossen van kwaadaardige en pijnlijke allergieën. Maria Bertoletti was sterk geïntrigeerd door de geschriften van Andreas Vesalius en leerde meer over het menselijk lichaam dan ooit een chirurgijn van haar tijd dat zou hebben kunnen. Heel spoedig overtrof de kennis van Maria Bertoletti in verre deze van haar mentoren. Ze kwam zelfs op het idee medicinale drankjes te vervaardigen om inwendige pijnen te stillen, iets wat nog geen arts in die tijd gelukt is.

Maria Bertoletti zonderde zich af door het groeiende onbegrip van haar burens en verliet haar geboortedorpje Pula. Ze ging wonen in het bos vlak bij de zee waar ze een soort van hol had gevonden waarin ze kon schuilen zonder te worden lastig gevallen door haar dorpsgenoten en vooral hun kinderen die stenen naar haar gooiden. Voor de Behoedster stierf kreeg ze een nieuwe naam... Gualichu. De betekenis van die naam werd verkeerdelijk geïnterpreteerd als de "Duivelse Bevrijding". Spoedig kreeg ze de naam een zeer kwaadaardige toverheks te zijn.

Doch dat vond Maria Bertoletti net uitstekend. Ze werd dan ook een echte toverheks zoals de wereld nooit een heeft gekend, dank zij haar fenomenale kennis van magie en alchemie...

De jonge Maria Bertoletti wilde alles leren en kennen...

Als klein meisje kon Maria uren naar een plant kijken en zich afvragen welke vreemde stoffen het in zich kon dragen. Soms ontleedde ze een doodgewone paardenbloem, proefde de witachtige melk die uit die holle steel kwam, beet op de groene blaadjes en vond het zelfs erg lekker. Haar moeder zag haar liever niet met zulke rare dingen bezighouden want dat was erg gevaarlijk.

Haar vader Pietro Toldini Di Pilcante trok er zich bitter weinig van aan. Zijn meest geliefkoosde bezigheden waren 's avonds de wijnproeverijen in de enige kleine herberg die het dorpje Pula rijk was. Hij was de dienstknecht van de oude boer op de heuvel boven het dorpje. De man was zelfs dement geworden en Maria's vader zorgde er voor dat hij te eten kreeg. Soms stal hij ook wat zilverlingen uit de geldkast van de oude boer Giuseppe, teneinde zijn eigen alcoholuitspattingen te financieren.

Maria wilde zo vlug mogelijk weg van haar ouders. Maar dan moest ze sowieso leren, leren en nog eens leren. Op haar dertiende verjaardag mocht ze met haar vader, ezel en kar mee naar een buurdorpje dicht bij Pula? Vader Pietro liet haar daar alleen om in het herbergje zijn twee gratis glazen rode wijn te nuttigen. Maar Maria vond het allang best zo. Dan werd ze tenminste met rust gelaten. Dan begaf het meisje zich naar het stenenstrand aan de zee waar ze zich kan uitleven.

Maar wie ontmoette ze daar op het stenenstrand? Ging die ontmoeting haar leven radicaal veranderen? Zal de geheimzinnige kruidenmengster die zichzelf de Behoedster noemde, Maria helemaal opleiden? Wat staat er Maria nog allemaal te wachten? Zat ze wraak kunnen nemen op al die mannen en jongens die haar verkracht hebben? En waarom kreeg Maria een nieuwe naam? Ze heette als

volwassen vrouw voortaan 'Gualichu'... een naam waarover stilletjes gefluisterd werd als de 'Duivelse Bevrijding'. Een naam waarvoor men bang is.

Gualichu...

“Maria Bertoletti... waar ben jij in godsnaam gebleven? Ik heb je hier nodig.”, gilde moeder Anna Ricola boos geworden. Wat zal er van dit meisje toch geworden? Zal ze voor galg en rad opgroeien? Daar is mama Anna doodsbang voor. Liefst zou ze een dochtertje willen die blij en gehoorzaam al taken vervulde. Waarvoor heeft ze toch zo’n ongehoorzaam kind verdiend? Zou het komen door het slechte bloed van haar rottige papa? Lieve god... waar was Maria Bertoletti nu toch?

De twaalfjarige dochter van Pietro en Anna kwam plots hijgend en met rode ogen van het intense huilen aangehold.

Haar wambuisje leek half open te staan en haar linker borst was duidelijk te zien. Haar gescheurde rokje fladderde vrolijk mee in de frisse zeewind. Maria’s gezicht drukte een intense afkeer en diepe walging uit.

Anna zag dit met gemengde gevoelens en kloppend hart aan. Was ze nu weer bij de jonge zeventienjarige schavuit Adriani Di Capella blijven plakken? Had hij haar opnieuw zitten bepotelen? Anna tandenknarste. Veel kon ze er niet tegen beginnen want de jonge Adriani was de zoon van de wethouder van Pula en zowat de machtigste man van hun dorpje. Adriani genoot de hoogste bescherming. Hij kon naar hartenlust alle meisjes van het dorpje en ver daarbuiten besnuffelen en vanonder aanraken.

Anna Ricola had daar een gruwelijke pest in. Er tegen protesteren hielp geen snars en Adriani wist het maar al te goed. Eén keer had vader Geraldo van Gabriëlla, een vriendin van Maria, de jongen een ferme dreun verkocht zodat ie enkele weken buiten de roulatie moest blijven. Doch op een dag was Gabriëlla’s vader Geraldo ook zoek geraakt en nooit meer tevoorschijn gekomen.

Geruchten deden de ronde dat wethouder Di Capella papa Vitorio heeft laten verdwijnen... misschien was ie wel vermoord en in de zee gegooid, waar de murenes en andere roofvissen korte metten met zijn lichaam hebben gedaan.

Mama Anna had haar man Pietro vaak gevraagd om iets te ondernemen tegen Adriani zodat ie van dochter Maria zou afblijven. Maar ze had altijd geweten dat

Pietro een ellendige lafaard was en nog liever Maria zou opofferen dan zijn mieziger leventje. Zijn antwoord was dan ook gewoonweg laf en simpel.

“Ik ben mijn leven nog niet beu en als Maria er een kind van krijgt is ons broodje gebakken. Dus hoop maar dat Adriani een kindje bij haar verwekt.”

Dat gruwelijke antwoord had Anna haar man ontzettend kwalijk genomen en hem maanden uit het echtelijke bed verbannen. Maar dat deed Pietro absoluut niet veel zolang hij 's avonds naar zijn herberg kon gaan om zijn wijnfeestjes met af en toe een wippende hete deerne op zijn schoot. Voor Pietro was dat pas een heerlijk leven. Zijn vrouw Anna was immers enkel goed voor het wassen van zijn kleren in de beek iets verderop, het klaarmaken van zijn eten, het harde landbouw-labeur en het grootbrengen van zijn dochter Maria voor wie hij zich enkel interesseerde wat er in haar broekje te vinden was. Pietro was enkel kwaad op Anna dat ze hem nog steeds geen zoon had geschonken en er nog eens aan beginnen interesseerde hem niet meer. Anna was té plomp, té dik en té lelijk geworden, vond hij. Dat hij zelf ook een enorme corpulente buik had wilde Pietro niet geweten hebben. Hij was en is een man. Die hebben meer te zeggen dan vrouwen. Punt!

“Heeft Adriani nou weer aan je lijf gezeten? Heeft hij je ...?”, snauwde Anna Ricola haar dochter bang vragend. Maria wilde haar moeder niet antwoorden. Het was toch stevast hetzelfde gruwelijk pijnlijke liedje als ze het bekende. Ze ging dan maar liever naar bed zonder eten met enkel twee gloeiend hete wangen door de eeltige werkhanden van moeder Anna.

Natuurlijk had Adriani haar geneukt en ze had zich niet kunnen verweren want dat had bitter weinig zin. De zoon van de wethouder kon zich immers alles veroorloven. Maria besloot ooit wraak te nemen op deze vuile schooier. Dat zwoor ze bij god die ze innig lief had.

Zelfs pastoor Bergoglio zat met zijn vuile vieze tengels graag in haar broekje aan haar vrouwelijk te prullen. Maria vroeg zich af wat ze toch misdaan had om zo te worden aangepakt en behandeld te worden door mannen. Ja... haar schoonheid was meer een vloek dan een zegen. Maar was dat de enige reden? Waarom zei papa Pietro dat zijn *‘broodje gebakken’* zou zijn als Adriani een kind bij haar kon verwekken? Wat bedoelde hij daar nou precies mee?

Maria draaide zich om in haar bedstee en trachtte de slaap te vatten. Maar dat was moeilijker dan verwacht. Haar gedachten bleven als gieren rond dode kadavers van negatieve gedachten cirkelen in haar hoofd. Overmorgen vierde ze haar

dertiende verjaardag in de nacht van dertig april en één mei. En uitgerekend die dag zou ze haar maandelijks vuile bloeddag hebben. En toch verlangde Maria naar haar menstruele cyclus.

Het waren immers de enige vier dagen dat mannen van haar afbleven alsof ze een besmettelijke bloederige ziekte had die zich uitte met door rood bloed vuil geworden doeken. Maria Bertoletti voelde zich dan ook als een echt akelig en vervelend '*kruidje-roer-me-niet*'. Waarom kreeg mama Anna dat niet? Was zij dan de enige ter wereld die zoiets vuils kreeg? Zelfs pastoor Bergoglio die haar vaak steeds had aangeraakt toen ze net haar menses had gekregen, had gegruwd van pure afschuw en walging toen hij zijn bebloede vingers had opgemerkt.

Hij was als een fel gestoken bergmarmot hoog in de lucht gesprongen.

Bergoglio had haar dan maanden lang niet meer aangeraakt. Daar was Maria niet rouwig om geweest. En toch had ze zichzelf in de spiegel bewonderend aangekeken. Haar borsten waren al zo groot geworden als flinke uit de kluiten gewassen meloenen.

Ze was dus echt vrouw aan het worden en dat ondanks het feit dat mannen haar zien als een goedkoop onvolwassen neukpopje. Het was erg maar ze wilde er liever niet meer aan denken. Vervelend genoeg liet mama Anna het nooit na daarover vernederende opmerkingen te geven.

Een geschenkje voor haar verjaardag? Dat zal sowieso niet zijn, wist Maria nu al. Mama Anna en papa Pietro hebben nooit aan haar verjaardag gedacht maar hadden wel verwacht dat zij hen niet vergat. En dat heeft Maria ook nooit gedaan. Ze kon lezen noch schrijven, doch elke voorbij dag kraste ze een streepje in de houten muur van de enige schuur die de familie Toldini Di Pilcante hadden. Zo kon ze op haar eigen kinderlijke manier het aantal dagen aftellen dat haar ouders verjaarden.

Maria had de venster op een klein kiertje gezet. Dat deed ze altijd als de lente naderde en in de lucht hing. Ze wilde immers niets missen van de heerlijke zachte landlucht die over de velden kwam aanwaaien en de weidebloemen in een felle kleurige bloei zette.

Het duurde dit keer erg lang voor ze kon inslapen. Teveel gedachten en gepieker hadden door haar hoofd gedwarreld. Ze had echter de duistere figuur in een wijde, tot aan de voeten reikende kapmantel droeg, niet opgemerkt. De gedaante stond vanuit een raamhoek naar haar slapende lichaam te staren. Maar uit de vurige

oplichtende ogen leek geen seksuele opwinding te stralen. Het was enkel geïnteresseerd in de mens Maria Bertoletti...

De verrassing van papa Pietro...

“Pietro... Pietro... ga jij vandaag naar San Rona?”, wilde mama Maria weten toen ze zag hoe haar man Pietro de ezel aan de kar gespte. Hij keek haar nors aan doch antwoordde niet. Wat ging dat haar nu aan? Hij is de man in huis en hoeft zich niet te verantwoorden voor wat hij van plan was of ging doen.

“Pietro... het kan me geen rotte lor schelen waar je naartoe gaat. Maar neem tenminste Maria dit keer mee. Ze verjaart vandaag.”, zei Anna smekend met neergeslagen ogen. Hun dochter was nooit eens bedacht geweest met een leuk verjaardagsgeschenk.

“Waarom zou ik? Ze loopt voortdurend in de weg. Ik heb veel te veel werk. Nee ik neem Maria niet mee.”, snauwde Pietro erg verveeld door de vraag van zijn vrouw. Hij had het haar vorig jaar dan wel beloofd, maar dat wil toch niks zeggen?!

“Pietro... je néémt Maria mee of ik ga naar pastoor Bergoglio en vertel hem over jouw nieuwe aanwinst... over signorina Pauletta Di Calabria, de concubine van de wethouder die jij gisteren al onze laatste maandelijkse centen hebt gegeven voor al die neukbeurten. De pastoor zal niet mals zijn voor jouw vuile uitwassen. Ik durf te wedden dat Adriani's papa jou in het gevang steekt en vijftig stokslagen geeft op de markt...”, sneerde mama Anna erg giftig.

Pietro werd doodsbleek. Hoe kon Anna dit nou weten? Of Maria, zijn dochter?

“Neenee... nee! Ik neem haar niet mee naar San Rona binnen! Ze moet maar rustig op de kar blijven zitten zodat ik aankopen kan doen.”, snauwde de man ietwat bang geworden. Stel dat Maria aan Anna alle bijzonderheden van zijn perverse neukbeurten uit de doeken ging doen. Dat kon hij echt niet riskeren.

“Aankopen? Met wie zijn geld? Of heb je weer geld gestolen van de ouwe Giuseppe? Moet ik het aan Di Capella vertellen, Pietro? Hij sluit je sowieso op. Alle dagen twintig stokslagen... stel je eens voor! En ik... ik ga elke dag vooraan staan om jou om genade te horen smeken.”, sneerde Pietro zijn vrouw hevig spottend en ongenadig hard. Ze leek te genieten van haar eigen woorden. Maar de

bange Pietro had iets gezworen... hij zou zijn vrouw vermoorden en opruimen. Misschien ook die vreselijke kleine feeke van een Maria. Laatst had ze hem gebeten toen hij alweer van haar jonge vrouwelijke heerlijkheden wilde genieten in de schuur tussen de schapen. Ze zou blij moeten zijn dat een volwassen man interesse heeft in haar... dat rottige lelijke snotjong! Deze gedachten schonken hem wat rust en zijn gemoed zijn woede was iets beter hanteerbaar.

“Maar nee... hoe kom je daarbij? Ik ... ik geld stelen van boer Giuseppe? Dat was geld dat ik heb verdiend met heien van palen voor boer Alonso, goor stom wijf!”, brulde hij razend kwaad.

Hij had boer Alonso vorige dag palen zien heien. Het was natuurlijk een mooie uitvlucht maar Anna moest ook niet weten dat hij het geldkoffertje van boer Giuseppe eergisteren helemaal had geleegd. Vroeger nam hij er telkens een paar geldstukken uit voor wijn.

Maar gisteren had Pietro alles uit het koffertje gehaald. Boer Giuseppe was nu straatarm en hij rijk. Ach... wat gaf dat nu? Boer Giuseppe was tachtig en bijna dood. Kinderen had hij niet, enkel een dienstmeid die voor hem zorgde.

Pietro bewaarde de zak met alle geldstukken in een gegraven putje bij zijn enige oeroude mediterrane boom die verborgen achter de schuur stond. Daar zou niemand het vinden, wist Pietro vrij zeker.

“Palen heien? Gij? Jij hebt dat nog nooit gedaan en bovendien ben jij vies van zwaar werk. Je heb de zoveelste keer ouwe Giuseppe bestolen, gore lafaard. Ik ga het hem vertellen, ook aan onze wethouder Di Capella, hoor je dat vieze palingstekker?”, snauwde de vrouw beenhard. Al die in jaren opgekropte woede emoties kwamen vrij. De weigering van Pietro om één keer hun dochter Maria Bertoletti mee te nemen als haar verjaardagsgeschenk was er teveel aan geweest. Nu sloeg ze ongenadig terug... en hard.

Maria die in de tuin voor de zoveelste maal paardenbloemen was gaan plukken om een slaatje te bereiden voor zichzelf stond in de deuropening. Ze had alles gehoord en het huilen stond haar veel nader dan het lachen. Papa Pietro had het inderdaad beloofd haar mee te nemen naar San Rona. Ze had zich er feestelijk op verheugd.

Dertienjarige meisjes werden immers als echte vrouwen beschouwd. En morgen werd ze dertien. Morgen is ze dus helemaal vrouw... maar mannen en jongens

interesseerden haar geen snars. Ze had er genoeg van om hen haar lichaam te laten bepotelen... echt genoeg!

“Ik neem je wel mee... maar je moet stil zitten op de kar. Je mag er niet af. Begrepen?”, grommelde papa Pietro nurks tegen het meisje in de deuropening. Hij wilde haar eigenlijk absoluut niet meenemen want hij wilde dit keer eens lekker proeven van de bloedmooie Isabella in Triëste. Hij was echt niet van plan om naar San Rona te gaan. Isabella was een zeer duur hoertje maar haar schoonheid was letterlijk bovenaards. En ze vroeg op zijn minst vijf geldstukken voor één nacht met haar, dus meer dan een boer op een jaar bijeen kan schrapen. Pietro had zes geldstukken in zijn beurs gestoken. Dat was uiteraard ruim voldoende om heerlijk de hort op te gaan. Hij verheugde zich op een hete stoeipartij met de bloedmooie Isabella.

Mama Anna zweeg plots... Pietro zou dus zijn dochter meenemen. Dan was het goed voor haar. Anna begaf zich naar de keuken waar ze eerder het vuur had aangestoken en de enorme kookpot vol water en groenten had gedaan. Ze wou eerst een schaap slachten maar besloot van het niet te doen. Pietro had al veel te veel centen uitgegeven aan zijn ziekelijke uitpattingen, meende mama Anna.

Pietro was natuurlijk erg boos omdat er geen vlees op tafel kwam maar liet het erbij. Morgen kon hij zich toch tegoed doen aan lekker gebakken vlees.

Maria Bertoletti glimlachte. Ze kon dus toch mee al moest ze op die rotkar blijven zitten. Het gaf niets. Ze kon onderweg genieten om mooie nieuwe dingen te kunnen zien. Dat was tenminste het belangrijkste vond het jonge meisje. En als het haar niet beviel zou ze wel naar haar lievelingsplekje aan de zee gaan.

Maria Bertoletti Toldini Di Pilcante ontmoette een oeroude vrouw...

Het slaapverwekkende gedender van de wielen op de ruwe zandweg deed het jonge meisje af en toe indommelen. Kennelijk was het ver naar San Rona ondervond Maria. Dat vond ze vreemd omdat mama Anna er vaak te voet heen ging. Ze zag nieuwe bomen en oeroude knoestige olijfbomen. Die had ze nog nooit gezien. Niemand in hun dorpje kweekte olijven. Zouden die zaden eetbaar zijn, vroeg Maria zich terdege af. Er waren zwarte en groene zaden. Papa Pietro die kennelijk in een goeie bui was geraakte vertelde dat men deze zaden olijven